

*Ticības Vājums
izpausmes, cēloņi
ārstēšana, novēršana*

Modificēts atstāts 2007. Varšavas lekcijai

Pielikumā:

Noturība Ticībā

Savas Dvēseles Atskaite un Nožēla

Laika Cena

Par Grēku Piedošanu un Nožēlu

Šķēršļi Laimei

Ticība un Laime

Ibn Kojjims par Mirušajām Sirdīm

**TICĪBAS VĀJUMS - IZPAUSMES, CĒLOŅI -
ĀRSTĒŠANA, NOVĒRŠANA**

**Sagatavoja Ahmeds un Salmāns kā modificētu atstāstu
2007.gada Varšavas lekcijai.**

NOTURĪBA TICĪBĀ

**Sagatavoja Ahmeds un Salmāns kā modificētu atstāstu
2007.gada Varšavas lekcijai.**

SAVAS DVĒSELES ATSKAITE UN NOŽĒLA

**Sagatavoja Ahmeds un Salmāns kā modificētu atstāstu
2007.gada Varšavas lekcijai.**

LAIKA CENA

**No Medīnas Islāmiskās universitātes programmas.
Tulkojis Imrāns Petrovs**

PAR GRĒKU PIEDOŠANU UN NOŽĒLU

**K. Ali www.hibamagazine.com.
Tulkojusi Laila Brence**

ŠĶĒRŠĻI LAIMEI

**Šeihs Salmāns Al-Auda
Tulkojusi Fātima Legzdiņa**

TICĪBA UN LAIME

**Šeihs Salmāns Al-Auda
Tulkojusi Fātima Legzdiņa**

IBN KOJJIMS PAR MIRUŠAJĀM SIRDIM

**Šeihs Ibn Kojjims Al-Džavzija
Tulkojis Ahmeds**

Sagatavoja: **UMMA LV**

Pārbaudīja: **islammuslim.lv**

SATURA RĀDĪTĀJS

SATURA RĀDĪTĀJS.....	2
TICĪBAS VĀJUMS – IZPAUSMES, CĒLOŅI – ĀRSTĒŠANA, NOVĒRŠANA	3
TICĪBAS VĀJUMA, SIRDS PROBLĒMU IZPAUSMES:	3
TICĪBAS VĀJUMA, SIRDS PROBLĒMU CĒLOŅI UN TO NOVĒRŠANA.	12
TICĪBAS VĀJUMA UN SIRDS PROBLĒMU ĀRSTĒŠANA.....	14
BET KĀDA IR PAREIZO LIETU PAREIZĀ VEIKŠANA?	17
NOTURĪBA TICĪBĀ.....	20
SAVAS DVĒSELES ATSKAITE UN NOŽĒLA.....	27
LAIKA CENA.....	31
PAR GRĒKU PIEDOŠANU UN NOŽĒLU.....	34
ŠĶĒRŠLI LAIMEI	37
TICĪBA UN LAIME.....	40
IBN KOJIMS PAR MIRUŠAJĀM SIRDIM	45

TICĪBAS VĀJUMS – IZPAUSMES, CĒLOŅI – ĀRSTĒŠANA, NOVĒRŠANA

Jāsāk ar to, kas tad ir cilvēka ticība (*īmān*).

Īmān ir

- 1) ticēt ar sirdi (tas ir savās domās),
- 2) piekrist ar mēli (tas ir lai mutiski izpaustu savu ticību un runāt atbilstoši savai ticībai)
- 3) piekrist ar rokām (tas ir lai cilvēka praktiskā uzvedība neatšķirtos no viņa domātā un teiktā).

Iman var gan palielināties, gan pazemināties. Arābu valodas vārds "sirds" (*qalb*) ir cēlies no tā paša vārda, kas "izmaiņas".

Tāpēc arī tālāk tiks apskatītas šīs izmaiņas sirdī - kādi ir cēloņi, pazīmes-izpausmes, un vēl tālāk tiks apskatīts kā preventīvi novērst šādas problēmas un kā ārstēt jau esošās problēmas.

Ticības vājuma, sirds problēmu izpausmes:

1. Grēki.

Gan lielos, gan mazos grēkus daudz vieglāk un ar mazāku pretestību dara cilvēks, kuram ir problēmas sirdī. Biežā grēkošana var kļūt par ieradumu un tad cilvēks vairs neredz grēka noziedzību un nozīmīgumu, līdz ar to neaizdomājas par grēka atmešanu. Katrs parasts cilvēks paklūp, bet tiem, kuriem ir problēmas, tiem tas gadās biežāk un viņi to vieglāk uztver.

2. Obligātās ibāda nepildīšana (kvalitatīvi).

(*Ibāda* - pielūgsmes-kalpošana Dievam, - tas nozīmē, darīt to, ko Dievs vēlas lai cilvēks darītu, un nedarīt to, ko Dievs vēlas, lai cilvēks nedarītu. Vai arī šāda definīcija: *Ibāda* ir viss ko Dievs mīl un ar ko ir apmierināts no kalpu darbiem un vārdiem, slēptiem un atklātiem.)

Šajā gadījumā vairāk ir runa par obligāto reliģisko praksi - obligātajām lūgšanām, gavēni. Kad tādām cilvēkam pajautā, ko viņš *soļā* (rituālās lūgšanas) laikā nolasīja no Korāna, viņš nevar atcerēties, jo *soļā* laikā viņa domas „pastaigājās pa ielu”.

Dievs brīdina Savā grāmatā:

„ *Tie kuri ir nevērīgi pret saviem soļā, viņi ir tie kuri taisa rīaa (izrādīšanos)*” [Kurāns 107:5-6]

Ja cilvēks ir regulāri pavisams lūgšanās, tad tā viņam izpaužas problēmas. Katram ir pa kādai nekvalitatīvai lūgšanai, un tāpēc šie iztrūkumi tiek piesegti ar neobligātajām lūgšanām. Tomēr, ja gandrīz visas lūgšanas ir nekvalitatīvas, tad jācenšas tās uzlabot un meklēt veidus kā tās uzlabot. Patiesa un kvalitatīva lūgšana pasargā cilvēku no ļauniem un nekrietniem darbiem, bet šie darbi kā zināms atstāj ietekmi uz cilvēku pavājinot viņa ticību.

Recite (O Muhammad SAW) what has been revealed to you of the Book (the Quran), and perform As-Salat (IqamatasSalat). Verily, As-Salat (the prayer) prevents from Al-Fahsha (i.e. great sins of every kind, unlawful sexual intercourse, etc.) and Al-Munkar (i.e. disbelief, polytheism, and every kind of evil wicked deed, etc.) and the remembering (praising, etc.) of (you by) Allah (in front of the angels) is greater indeed (than your remembering (praising, etc.) Allah in prayers, etc.). And Allah knows what you do. [Kurāns 29:45]

3. Slinkums ibādā.

Vēlēšanās trūkums ko uzlabot, palielināt. No cilvēka netiek prasīts nekas liels, bet pašapmierinātība ir problēma.

4. Korāns neietekmē.

It īpaši tas attiecas uz tiem ajātiem, kur iet runa par paradīzes vai elles solījumiem, atalgojuma un sodu aprakstu. Ja Korāna saturs neietekmē, tad tā ir pazīme, attiecīgajam cilvēkam ir vāji...

5. Maz zikra un duā.

(*Zikr* - Dieva atcerināšanās un slavināšana. *Duā* - Dieva saukšana, lūgumi.)

Tāds cilvēks atcerinās Dievu un prasa Dievam ļoti maz. To viņam darīt ir grūti, viņa prāts ir aizņemts ar visādām šīs dzīves problēmām. Dievs pavēla savā grāmatā lai mēs atcerinātos Dievu bieži:

„*Ticīgie, pieminiet Dievu ar biežu pieminēšanu (atcerināšanos)*” [Kurāns 33:41]

6. Runā to, ko pats nedara.

Dievs brīdina par to cilvēkus:

61:3 „*Visnīstāk Dievam, kad jūs sakāt to, ko nedarāt*”

7. Alkatība un Skopums.

Nevēlēšanās šķirties no tā, ko tev dāvājis Dievs. Nav īstās pārliecības Dieva solītajā, ka Dievs par ziedojumiem atalgo daudzkārtīgi.

8. Labu darbu nozīmīguma noniecināšana.

Ja kāds cits iztērē labdarībai latu, tad šis noniecina, ka tas ir tikai nevajadzīgs sākums no kura jēgas nav. Pravietis (saas) teica aptuveni tā: „Lai tad katrs no jums pasargā sevi no uguns kaut vai ar dateles pusīti. Bet ja pat to neatradīs, tad – ar labu vārdu”

9. Nebaidās dzīvot makrū.

(*Makrū* - pakāpi zemāk kā aizliegtais (*harām*). Tas nav aizliegts un Dievs par to nesodīs, bet Dievam nepatīk, ka cilvēks to dara. Parasti makrū tulko kā "neieteicamais", bet tas nav tiešā nozīme. Tiešā makrū nozīme ir "(Dieva) nīstais". Tāpēc jāsaprot, ka makrū nav nekāds maigs vārds. Dievs nīst, ka cilvēks tā dara, bet tas nebūs par to, ko Dievs var sodīt (ja nepiedos).

Dzīvoties pa makrū nozīmē dzīvoties blakus harām. Praviētis to salīdzināja, ka tas ir tāpat kā ganīt aitas pie pašas kaimiņa īpašuma robežas. (Viens divi, nokļūsi kaimiņa īpašumā.) (Jāsaprot, ka runa ir par pustuksnesi un tā plašumiem, tāpēc nav nekādas vajadzības ganīties tieši blakus robežai.)

Iesaku noklausīties asprātīgā Islāma sludinātāja Jūsufa Estes (*Yusuf Estes*) audiolekciju "Just a sunna". Tajā viņš smīn par cilvēkiem, kuri nenopietni attiecas pret sunnu (ar nozīmi - neobligātā paša pravieša prakse). Viņš arī smīnēja par cilvēkiem, kuri neuztraucas darīt makrū. Tad viņš pateica: "Ja tu ignorē "tikai sunnu", bet dari "tikai makrū", kas gan tev ir palicis?" Vienaldzīgi izturēties, ja dari makrū, nozīmē, ka tev ir kaut kādā ziņā vienaldzīgi, ka Dievam nepatīk tava uzvedība un ka tu nebaidies dzīvoties blakus aizliegtajam. Savukārt tas nozīmē, ka tu viegli vari pāriet robežu no makrū uz aizliegto.

10. Vienaldzība pret citiem musulmiem un viņu grūtībām

11. Norobežošanās no citiem musulmiem.

Tie saka: "Man mana dzīve, viņiem viņa." Muslimu kopiena - Umma, ir kā viens ķermenis, ja kāda tā daļa ir slima, tad slikti jūtas viss ķermenis.

12. Nav īsts brālis - pievēršas citiem musulmiem tikai lai iegūtu no viņiem kaut ko.

Tikai kad ir kāda interese. Necenšas izplatīt Dieva reliģiju, uzskata, ka viņam tas nav obligāti jādara.

13. Nevajadzīgi strīdi par mazsvarīgiem jautājumiem.

Kā norādīja Hasans Al-Banna, kad viņam kādā Ēģiptes ciemā jautāja par esošo disputu ciemā vai Tarawih lūgšanā ir jāubūt 8 vai 20 rakā.

(*Tarawih* - katru Ramadāna vakaru mošejā tiek lūgšanā skaļi recitēta viena trīsdesmitā daļa Korāna. Tā Ramadāna laikā skaļi tiek izcitēts viss Korāns. *Rakā* - ķermeņa kustību un stāvokļu kopums no kurām sastāv muslimu lūgšana. Standarta lūgšanā ir 2, 3 vai 4 rakā.)

Hasans Al-Banna neatbildēja pa tiešo uz jautājumu (pamatotākais viedoklis ir ka 8), bet teica: "Brālība un draudzība starp musulmiem ir *fard* (obligāta), bet jūs pārkāpjat šo obligāto strīdoties par neobligāto." (Tarawih nav obligāts.) Ja cilvēks neievēro obligāto, tad kāpēc runāt par neobligāto? Nevajag celt strīdus par maziņiem un mazsvarīgiem jautājumiem kā piemēram kādā veidā veicot rituālo apmazgāšanos pirms lūgšanas zeķu gadījumā tās mitrināt... Tie ir mazi jautājumiņi, bet brālības un draudzības apmainīšana pret strīdu un nesaskaņu gaisotni - tas ir nepareizi. (Un nevajag iekrist jūdaisma formālismā.)

14. Bailes vai niknums par notiekošo.

Viss notiekošais notiek saskaņā ar Dieva gribu un tam ir savs nolūks. Šī dzīve nav nemaz paredzēta būt pilnīgi taisnīga. Šī dzīve ir jāskata kopsummā ar nākamo dzīvi un nevar šo dzīvi izraut ārpus konteksta. Bailes no notiekošā vai niknums par notiekošo, ir nepareiza attieksme pret Kodaru (Dieva noteikto likteni). Jo kā atnāca hadīsā par engeli Džibriļu, kad Džibriļš aicināja Pravietim (saas) stāstīt apkārstsēdošajiem par ticības (Imān) pīlāriem, viņš atbildēja: „un arī Dieva nolemtajam liktenim, vai tas (tev) labs vai slikts... ”

15. Neveic Da`wā.

(*Da`wā* - aicināšana, saukšana uz Islāmu.)

Atbilstoši Islāmam musulmiem nav tiesību pastāvīgi dzīvot nemuslimu pārvaldītās valstīs, ja vien viņi tajās nedara ko nozīmīgu Islāmam. Pirmkārt, tas ir nemuslimu saukšana pie Islāma. Dievs Kurānā saka:

41:33

„Un kurš ir labāks vārdos par to, kas sauc pie Dieva un dara labus darbus un saka: „Patiesi, es esmu no musulmiem (padotajiem).””

Protams, nav mūsdienās nevienas Islāma valsts un ir tikai dažas, kurās puslīdz vēl var dzīvot atbilstoši Islāmam. Visur musulmiem ir jāsauc nemuslimi un vājie vai "formālie" muslimi uz Islāmu. Mums Latvijas musulmiem nav attaisnojuma dzīvot šeit Latvijā, ja vien mēs nesaucam citus uz Islāmu. Protams, ka ne jau katram pietiek zināšanu lai to darītu

skaidrojot Islāmu. Sakiet to, ko jūs droši zināt. Sakiet precīzu Kurāna ajātu saturu.

Bet runāt ir viens. Katrs var parādīt ar savu piemēru, cik izcils ir Islāms. Mūsdienu muslimi ir tik sliktā stāvoklī, ka daudzi pat nenojauš cik lielisks ir Islāms, dēļ šo nejēdzīgo muslimu sliktās uzvedības. Daudzi pasaules reģioni pieņēma Islāmu ne jau tāpēc, ka muslimi tos iekaroja un tad rādīja savu lielisku piemēru kā uzvesties cilvēkam un kā veidot savas attiecības ar Dievu. Tā tas bija daudzās vietās, kur dēļ muslimu pozitīvās Islāma reklāmas, vai par spīti muslimu negatīvajai Islāma reklāmai, nemuslimi atklāja Islāma lieliskumu. Bet bija daudzas vietas, kuras apdzīvoja tikai nemuslimi, pārvaldīja nemuslimi, un tomēr pamazām tās kļuva par muslimu apdzīvotām teritorijām.

Kā kļuva par muslimu teritorijām Kazanā, Bulgārija (Tatarstāna), Indonēzija un Malaizija, Indijas dienvidi, Austrumāfrika vai liela daļa Rietumāfrikas? Nekad muslimi neiekaroja tās vietas. Tās teritorijas apmeklēja muslimu tirgotāji kuri ar savu praktiskās dzīves piemēru rādīja Islāmu praksē. Tas bija apbrīnojami vietējiem novērot, kā šie tirgotāji paši godīgi stāstīja par savu preču trūkumiem, nešmaucās un uzsvēra godīgumu attiecībās. Pat tie tirgotāji, kas agrāk bija pazīstami kā citādi, pieņēma Islāmu un izmainījās uz labo pusi. Patiešām, tā bija Islāma demonstrēšana praksē un cilvēki saprata, ka Islāms bija patiesa un izcila vērtība.

Tāpēc muslimiem Latvijā vajag darīt četras lietas:

1) Gūt zināšanas par Islāmu

2) Uzvesties atbilstoši Islāmam

3) Ģērbties atbilstoši pravieša norādījumam, ka musulmam jāizskatās atpazīstamam un nesajaucamam ar nemuslimu. Tas gan vairāk uzbrauciens brāļiem, jo šis uzmanības smagums lielākoties ir atstāts māsām. Un tad vēl viņi murkšķ, ka redz vīrieši stiprais dzimums! Nu ne jau katrs, kurš pieņēmis Islāmu pirms 3 mēnešiem būtu jāieģērbj viņa muslima statusu uzsverošajā apģērbā. Bet ļoti slikta situācija ir ja cilvēki nezina, ka esi muslims. Ļoti slikta!

(Islāmam atbilstošu apgērbu var pasūtīt par internetu, var arī sazināties ar Lailu vai viņas vīru Saifu un viņi nopirks Pakistānā un atsūtīs. Vai arī braucot šurp atvedīs.)

4) Jāveic Da`wā. Tā kā gandrīz katrs brālis vai māsa ir pašā pašā Islāma apgūšanas sākumā, tad tas ir grūts un ar kļūdīgiem izteikumiem klāts ceļš. Jo sevišķi svarīgs padoms ir tiem jaunajiem musulmiem, kuri ir pieņēmuši Islāmu tik tikko. Aiztaisiet savas mutes! :-)

Tas ir labs padoms, kuru teiks katrs, kurš Islāmu apgūst jau vairākus gadus. Jūs varat droši teikt standarta frāzes, kuras iemācīties:

Dievs ir Viens un tikai Viens. Tikai Dievs ir pielūgsmes Vērts. Dievs ir Radītājs bez sākuma, Kurš ir radījis radību, un Kurš nav radībā. Utt.

Bet uzmanieties filozofēt vai ko pēc izjūtas teikt. Ja daudz runāsi, tad sarunāsi kādas nepatiesības, kuras vēlāk nožēlosi, ka sarunājāt. To jums pateiks katrs kurš Islāmā jau vismaz vairākus gadus. Jums gribēsies tos cilvēkus satīkt un paskaidrot nepatiesības, kuras sarunājāt, bet lielākoties jums nebūs tādas iespējas. Tāpēc esiet ļoti uzmanīgi stāstot par Islāmu. Protams, ja tikko esi pieņēmis Islāmu, tad visiem gribās pavēstīt par Islāma gaismu. Un protams ka visu radu un draugu uzmanība. Jā un protams visiem jāpierāda, ka lieliski zini ko esi izvēlējis. Protams, - pamats ir skaidrs un pārlicinošs, bet Islāms ir milzīgs un baidieties uzskatīt, ka labi zināt Islāmu. (Man šis forums ir krietni pāri manām spējām un ik pa brītiņam es pamanu kādas kļūdas kuras laboju. Tāpat dažkārt lavierēju pa gramatikas formām lai izvairītos pateikt to ko nezinu vai neesmu iedziļinājies lai izprastu.) Bet labāk iemācieties no galvas kādu bukletu un nefilozofējiet un esiet ļoti uzmanīgi savos izteikumos un labāk nerunājiet tālāk par standarta frāzēm.

Tomēr ko jūs varat darīt. Ir kāda lieliska iespēja, kā var veikt saukšanu uz Islāmu jebkurš.

Tā ir:

Tulkot zinošu muslimu rakstus no svešvalodām uz latviešu.

Protams, ka dažkārt lai pārtulkotu ir nepieciešamas īpašas zināšanas un dažkārt tulkojot esmu saskāries ar situācijām, ka man pietrūkst zināšanu lai saprastu ko tieši šajā gramatikas formā ir domājis autors. Bet var izvēlēties vieglākus tekstus, kuriem nevajag pastiprinātas zināšanas. Tāpat var norādīt citiem neizprotamās vietas. Forumā ir tam pat speciāls temats izveidots.

Latviešu valodā nav literatūras par Islāmu. Esošā ir tikai nemuslimu grāmatas un tās ir ar meliem vai negodīgām interpretācijām. Tāpēc mums pašiem latviešiem tas ir jāizdara. Internets sniedz iespēju, ka viss, kas ir vajadzīgs - paša pūles lai pārtulkotu rakstu.

Vēl jo vairāk, kā Islāma zinātnieki norāda - musulmam nav attaisnojuma dzīvot nemuslimu zemēs bez citu aicināšanas uz Islāmu. Tāpēc tas ir mūsu obligāts pienākums un tekstu tulkošana ir teju labākais un jēgpilnākais mūsu da`wā veids, ņemot vērā mūsu mazās zināšanas.

Foruma vieta, kura ir par šo tulkošanas projektu:
<http://www.forum.islammuslim.lv/viewforum.php?id=11>

16. Dunya lovers.

(*Dunya* - šī dzīve, *Ākhira* - nākamā dzīve.)

Ir cilvēki, kuri tik ļoti mīl šo dzīvi, ka aizmirst par nākamo. Islāms noliedz, ka cilvēkam ir tiesības kļūt par mūku pametot šo dzīvi. Nē. Cilvēks šeit un tagad dzīvo, bet laicīgajām lietām vajag pievērst uzmanību tikai atļautajos daudzumos. Islāms neaizliedz dzīvot, bet cilvēkam šī dzīve ir jāizmanto kā līdzeklis nākamās dzīves pozitīvam sasniegumam. Šī dzīve nav mērķis. Mērķis ir dzīvot atbilstoši Dieva norādījumiem un cenšanās to darīt ir līdzeklis. Dievs nav radījis musulmiem šo dzīvi sliktu. Nebūt ne - musulmi ir laimīgākie no cilvēkiem. Dieva norādītais dzīvesveids sniedz prieku. Tajā ir dažas lietas, kas norādītas kā aizliegtas, bet šie aizliegumi ir tikai par labu cilvēkam.

Gluži vienkārši nav jāatdod Dieva norādītais izcilais un prieka pilnais dzīvesveids par šķietamiem kārdinājumiem, kuri cilvēkam patiesībā ir tikai par sliktu un ved pie nelaimīguma un bezjēdzības.

17. Dunya lovers 2.0.

Šis ir kā apakšpunkts iepriekšējam, kurā var uzskaitīt tik tipiskās lietas, kuras mīl dunya laveri - mājas, auto, apģērbi un cita švītība... Dievs Savā Grāmatā saka:

„Skaistināta cilvēkiem mīlestība pret baudu ko sagādā sievietes un bērni un uzkrātie zelta un sudraba kintāri (arābu valūta) un skaistiem zirgiem un mājlopiem un lieliskiem laukiem. Tas viss ir šīs dzīves prieki, bet Dievs – pie viņa ir labāka dzīves vieta.” [Kurāns 3:14]

18. Pārlieds racionālisms.

Reliģija ir balstīta uz atklāsmi un nevis uz to, kas tajā vēstures brīdī attiecīgajam cilvēkam šķiet racionāls un loģisks. Katrs kurš apgūst Islāmu redz, ka to mēs varam redzēt kā loģikas, zināšanu un racionāluma un praktiskuma caurvītu. Bet tas, ka Islāms tāds mums izskatās par 98%, nedod mums šo paņemt par metodoloģiju kā atpazīt kas ir un kas nav Islāms. Cilvēka prāts un izpratne ir ierobežota un viņam ir problēmas saprast redzamo radību. Kā gan viņš iedomājas saprast pats no sevis neizzināmo pasauli - neredzamo radību, viņam nezināmo kārtību un sistēmu paralēlā pasaulē vai pēc nāves un vēl jo vairāk prātam neaptveramo Dievu?

Racionālisms ir kļūdaina metode. Informācija un noteiktais izpratnes daudzums nāk no Dieva sūtītās Vēsts, kura ir vienīgais uzticamais avots.

Tie cilvēki, kuri aizraujas ar racionālismu ticības lietās, tie acīmredzot neuzticas Dieva Vēstij, bet ir pārliedu labās domās par sevi. Gan par savām prāta spējām un zināšanām, gan sev piedēvē neesošo objektivitāti informācijas izvērtēšanā.

Šie cilvēki tā vietā lai pieņemtu Vēsti, ar tās zināmā robežām, paši steidzas noteikt kādai jābūt Vēstij. Šie cilvēki nevēlas ievērot Vēsti, bet gan paši izdomāt, kas viņiem attiecīgajā brīdī ir vajadzīgs. Bet viņi jau kļūdījās un parādīja savu neobjektivitāti un negodīgumu paņemot šo kļūdaino metodoloģiju. Tas nebūt nav attaisnojums, lai cilvēki ar platām

mutēm apēstu katru muļķību ko kāds viņiem mēģina iesmērēt un atslēgtu savus prātus. Nē. Bet ir jāsaprot sava prāta robežas un jāpieņem ORIGINĀLĀ Vēsts tāda kāda tā ir.

Savā ziņā šeikhs piekrita, ka var pievienot vēl divus punktus:

19. Slinkums un vienaldzīgums pret Islāma apguvi.

(Šo gan protams var pievienot pie slinkuma Islāma praktizēšanā 2. un 3. punktā.)

Ja jau kādam Islāms ir nesvarīgs, tad protams viņam nav motivācijas apgūt Islāmu un viņš neprogresē.

20. Nepareizs līdzekļu izlietojums.

(Šo gan varētu pievienot pie Dunya lovers 16. un 17. punktā.) Piemēram, kādam ir iespēja aizbraukt pirmajā hadžā, bet viņš aizbrauc tūrisma ceļojumā uz Tunisiju vai Malaiziju. Kurānā Dievs runājot par musulmiem, kuriem Dievs ir devis līdzekļus, bet kuri nedodas hadžā, izmanto vārdu kufr ar nozīmi "nepateicība" (nepateicīgie).

Ticības vājuma, sirds problēmu cēloņi un to novēršana.

Izvairīšanās no šādiem cēloņiem ir šādu problēmu novēršana.

1. Izvairīšanās no Islāma, vietām, kurās tiek pieminēts Islāms, Islāma cilvēkiem, no Islāma apguves. Slinkums Islāma apgūvē. Norobežošanās, attālināšanās no Islāma un tā prakses.

Pret šo vajag pielietot Islāmu. Zikrs (Dieva atcerināšanās) arī palīdz. Vajag dzīvot ar Dieva apzināšanos sirdī. Vajag turēties ar Islāma cilvēkiem - labā kompānijā. Praviētis Muhameds (saas) norādīja: ~"Sātans ir kā vilks, kurš ēd no bara nomaldījušās avis." Vajag turēties kopā un vienam otru pieskatīt vājuma brīžos.

2. Attālināšanās no Islāma zināšanām, to apguves.

Zināšanas ceļ ticības līmeni, dod bruņas pret Sātana un tā palīgu uzbrukumiem. Jāizprot, ka jālasa daudzveidīga literatūra par Islāmu. Grāmatas par fikh nav ticības līmeni cēlējas. (*Fikh* - Islāma jurisprudence, Islāma zinātnieku izpratne par Islāma avotos teikto un to pielietošana.) Tāpēc jālasa arī grāmatas par citiem tematiem, kuri ceļ ticību - par Dievu, Dieva praviešiem (saas) utt. Un nevis tikai par Islāma zinātnieku viedokļiem kā pareizi mitrināt zeķes veicot pirmslūgšanu rituālo apmazgāšanos. Fikh grāmatas noteiktos retos gadījumos palīdzēs atsist kādu Sātana palīgu uzbraucienu, bet tomēr jālasa dažāda literatūra.

3. Slikta vide.

Gluži kā jau pirmajā punktā tika teikts - vajag izvairīties no sliktas vides, sliktiem cilvēkiem. Vajag būt kopā ar labiem cilvēkiem, labā vidē. Daži musulmaņi dzīvo, strādā vai draudzējas tādā vidē, kur apkārtējiem propagandē grēkus, uzslavē grēciniekus un visas sarunu tēmas ir par nejēdzīgām, tukšām vai grēcīgām tēmām. Ja tādas tajā brīdī nav, tad labāk būt vienam uz brītiņu. Bet pastāvīgi būt vienam ir slikti. Vajag apprecēties, vai/un emigrēt. Vismaz pagaidām ievilk internetu un padzīvoties ar labiem brāļiem (vai māsām) vismaz internetā. Ja nu dzīvo nezin kur, tad tik un tā vismaz dažkārt vajag atbraukt uz mošeju pie brāļiem (vai māsām). Bet labāk mainīt dzīvesvietu prom no vides, kurā nav muslimu. Tas ir ļoti svarīgi tiem, kuriem ģimenē nav Islāma.

4. Dunya lovers, Dunya vergs. Dināra vergs. (Santīma vergs.)

Nevajag pārspīlēt ar *Dunyas* devām, bet nevajag arī pamest. Vajag ievērot Islāmā norādītās proporcijas.

5. Pārlicība, ka ilgi dzīvos.

Šī ir mājīgā iedomā, ka katrs sev prognozē, ka dzīvos līdz vismaz 70 gadiem. Bet to pašu domā arī tie, kuri nomirst 17, 27 vai 37 gadus veci. Nomirt var jau rītdien. Un tad ir jautājums: Ko esi sakrājis nākamajai dzīvei? Ja neesi centies būt patiess ar Dievu, un tāpēc atzinis Dieva sūtīto Vēsti, tad Dievs nepieņems nevienu tavu labu darbu. Tikai tad, kad būsi kļuvis par muslimu, tikai tad Dievs ieskaitīs tev tavus visus labos darbus.

Vēl jo vairāk - kad kļūsti par musulmu, tad skaitās visi iepriekšējās dzīves labie darbi, bet neskaitās neviens no sliktajiem. Tas patiešām ir lieliski!

6. Pārēšanās, visādu nieku darīšana tad, kad jāiet gulēt, un tad galu galā nepiecelties uz Fadžr.

Pravietis savos platuma grādos pēc Išā lūgšanas drīz vien gāja gulēt, nedaudz pavadīja laiku ģimenē un gāja gulēt. Piecēlās laiciņu pirms Fadžr un skaitīja nakts lūgšanas. Tie, kuri ilgi niekojās pēc Išā, tiem bija problēmas celties uz Fadžr. Tā kā vajag apdomāt laiku kuru pavada pēc Išā, - vai gulēšanai atlicināsi pietiekami daudz laika.

7. Neņem labu piemēru.

Ņem Gan! Reliģijas lietās mums ir jāņem piemērs no tiem, kuri ir labāki tajās - kuriem ir vairāk. Dunyas lietās mums ir jāskatās uz tiem, kuriem ir mazāk - gan mantās, gan citos resursos. Tas palīdzēs mums pamanīt cik daudz mums ir un neskriet iespējams pēc tikai no malas labi izskatošām lietām.

8. Pārlieta pievēršanās sievietei un bērniem. (Vīram un bērniem.)

Nevajag padarīt viņus par saviem ienaidniekiem, ja viņu dēļ pasliktini savas attiecības ar Dievu. Nedrīkst viņu dēļ pamest savu Islāma kvalitatīvu praktizēšanu.

Ticības vājuma un sirds problēmu Ārstēšana.

Iesākumam jāizprot dažas lietas.

Imān (ticība) novalkājas tāpat kā drēbes. Imān noveco un samazinās, ja netiek atjaunināts. Nevar imān uzpumpēt līdz augstam līmenim pirms 3 gadiem un tad neko nedarīt. Imān ir jāatjauno, jāstiprina regulāri. Parasta ticīgā sirds ir kā tuksneša mēness, kura gaismu ik pa brītiņam piesedz mākoņi, tāpēc sirds vienmēr nav tikai ar spožu ticības gaismu.

Ticība aug veicot ibādu (pielūgsmi-kalpošanu Dievam - dzīvot atbilstoši Dieva norādījumiem). Un ticība pazeminās neveicot ibādu, esot paviršs veikšanā.

Tāpēc Imāns ir jāpieskata!

Svarīgi ir saprast, ka sirds ir pašam jāārstē. Ne jau citiem. Nav tā, ka aiziesi pie kāda un viņš tavā vietā to izārstēs. Ticība ir personiskas attiecības ar Dievu. Tu pats centies šajās attiecībās un tava cenšanās, slinkums vai vienaldzība arī atspoguļojas tavā sirdī.

Tev ir individuālas attiecības ar Dievu. Tās ir attiecības starp tevi, - kalpu un Dievu, - Kungu.

Tad kādas prakses ir ticības celšana - ticības vājuma un saslimušas sirds ārstēšana?

1. Kurāna satura reflektēšana.

Korāna lasīšana, klausīšanās vai recitēšana saprotot tā nozīmi. Ir jāklausās ko Dievs saka Cilvēcei. Ir jāuzzina teiktā saturs. Praviētis (saas) vienreiz citēja vienu un to pašu ajātu, atkārtotot viņu līdz rītam. Šis ajāts ir:

„Ja tu viņus sodīsi, tad (tas ir tavā varā, jo) viņi ir tavi kalpi, bet ja piedosi viņiem, tad (tas ir tavā varā, jo) Tu esi Visvarens, Visu Gudrais.” [Kurāns 5:118]

Varbūt viens no iemesliem, kāpēc daudzi muslimi nejūt tādus pārdzīvojumus no ajātiem ir tas, ka mūsdienās ir zaudēta zināšanu vērtīguma izjūta un interese pret tām, pietiek ieiet interneta adresēs un izlasīt to ko vēlies un nav jābrauc ar kamieli pus tūkstoti kilometru viena skaidrojuma dēļ. Praviēša līdzgaitniekiem šādu problēmu gan neradīja praviēša pieejamība, bet tur jau citi situācijas elementi. Korāna saturs ļoti ceļ ticības līmeni. Tas noņem uznākušas skumjas, dusmas, pārdzīvojums. Korāns nomierina un iedvesmo.

2. Dieva diženuma atcerināšanās.

Mūsu sirdīs vajag ielikt Dieva apzināšanos. Vajag pārdomāt cilvēkam informētos Dieva vārdus un atribūtus. Tas noliek tai paredzētajā vietā šo

pasauli un tās aktualitātes. Svarīgi ir atcerēties, ka Dievam ir Žēlsirdība. Ja cilvēks patiesi nožēlo grēkus, tad Dievs attīra viņa sirdi no uzkrātās šo grēku sliktās ietekmes.

Nevajag aizmirst, ka Dievs arī:

*piedod grēkus

*noņem problēmas

*attālina bēdu

*palīdz vajadzībās

*ved nomaldījušos uz taisnu ceļu

*dod vadību

*baro izsalkušo

*apgērbj kailo

*ārstē slimo

*pieņem nožēlu

*apbalvo ar labumiem

*palīdz netaisnības upuriem

*pazemina lecošo

*piesedz grēkus

*paceļ un pazemina cilvēkus

3. Atrasties tur, kur tiek atcerināts, pieminēts Dievs:

Būt tur un kopā ar tiem, kuri atcerinās Dievu, tajā ir daudz labuma. Atcerinies Dievu, tam ir laba ietekme un sekas.

Atrodies tur, kur tiek pieminēts Dievs, jo:

a) tāpēc ka to mīl un pavēl Dievs.

b) tāpēc ka tas liek nolaisties eņģeļiem.

Kā teikts vienā no hadīsām:

Kad cilvēki (sapulcējās kaut kur) un tur piemina Visvareno un Visdiženo Dievu, viņus obligāti aplenc eņģeļi, un viņus apsedz žēlastība, un uz viņiem nolaižas samierināmība un viņus Dievs atcerinās starp tiem, kas (atrodas) blakus Viņam.

Tāpēc Pravieša (saas) līdzgaitnieki šo vērtību labi zināja un speciāli gāja uz tādām sanāksmēm.

c) tāpēc, ka par to ir daudz atalgojuma un ietekme uz cilvēku. Ja tu piemini Dievu, Dievs "piemin" tevi.

d) tāpēc, ka pēc pieminēšanas tiek piedots.

4. Vajag pēc iespējas vairāk labu darbu darīt.

Esi labā kompānijā, kura pati tevi bīda pieminēt Dievu un darīt labus darbus. Neesi starp tiem, kuri paši neatceras, tevi novirza un dara grūti labu darbu darīšanu. Svarīgi ir aizpildīt laiku ar labo un lietderīgo. Citādi Sātans tevi produktīvi centīsies virzīt laiku aizpildīt ar citām un nevis labām lietām.

Bet kāda ir pareizo lietu pareizā veikšana?

1) Pareizās lietas vajag pēc iespējas ātrāk uzsākt un darīt.

TAGAD!

Un nevajag atlikt. Jo kāpēc iedomājies, ka dzīvosi pietiekami ilgi lai patiešām uzsāktu tās labās lietas? Ja nomirsi pēc minūtes, vai esi gatavs nāvei? Un atliekot nereti nemaz netiek uzsākts.

Un nevajag teikt, ka smēķēšanu atmetīsi Ramadānā. Pienāks Ramadāns un teiksi: Pēc Ramadāna, jo Ramadāns taču tāpat nav viegls. Bet Ramadāns beigsies un būs svētki (Eid el Fitr). Nu ko tad tur svētkos

staigāt saskābušu ģīmi? Bet pēc svētkiem smēķētājs taču negavēs tās 6 dienas - toties viņam vairs nav īpašu datumu. Tad viņš teiks līdz nākamajai pirmdienai vai nākamā mēneša pirmajam datumam. Tā viņš nodzīvosies pusgadu un atkal sāks runāt, ka Ramadānā atmetīs. Skābam ģīmim ir jābūt no tā, ka dari Dieva aizliegto. Smēķēšana ir harām (aizliegta), un nevajag stāstīt par 16.-17.gs fikh (viedokli), ka smēķēšana ir tikai markū (Dieva nīstais, bet nesodītais). Tas ir 16.-17.gs. viedoklis, kad nezināja, ka smēķēšana piesārņo ķermeni un nogalina cilvēku.

Tu dzīvo 21.gs. un nenoliedzami smēķēšana ir HARĀM un nevajag pieminēt kļūdainu 16.-17.gadsimta viedokli. Met laukā! **TAGAD!**

Dievs teica: 3:133 ~ „*Tiecaties pie jūsu Kunga piedošanas un paradīzes.*”

2) Labo darbu un prakses regularitāte, nepārtrauktība. pastāvīgums.

Dievs teica: 2:148 ~ „*...tāpēc sacenšaties labos darbos...*”

Nevar būt paraug muslims vienreiz gadā. Nevar būt īsts muslims tikai Ramadānā vai Piektdienā. Ramadāna vai Piektdienas muslimi ir "faļšiviji". Vai Dievs nevērtēs visu tavu dzīvi - vai tomēr tikai Ramadānu un piektdienas? Nevar tā, ka pēkšņi darišu šajā nedēļā milzum daudz neobligātās reliģiskās prakses, bet nākamo pusgadu nedarīšu obligāto.

Dari obligāto. Papildini to ar nelielu daudzumu neobligātās reliģiskās prakses, - nedaudz, bet regulāri. Dari labus darbus regulāri, nevis vienreiz gadā, bet daudz. Cilvēka sirdij vajag profilaksi, - vienreiz gadā milzu deva sabojātai sirdij nelīdzēs.

3) Jācenšas veikt labos darbus un labo praksi tā, kā to veica Dieva izvēlētais paraugs Cilvēcei - pravietis visai Cilvēcei - Muhameds (saas).

Nevar sarīkot azartspēles un teikt, ka tā ir labdarība, jo redz tā ir "labdarības loterija". Dievs nepieņem netīras lietas. Tāpēc veic to, ko pravietis norādīja kā labu, un nevis veic kaut ko, ko pats nosauksi par labu. Dievs ir izvēlējis praviešus par paraugiem cilvēkiem, nu tad ņem par paraugu. Dievs saka Savā grāmatā: 33:21 ~ „*Dieva sūtnis bija labākais piemērs jums...*”

4) Nevajag pārspīlēt labās prakses daudzumu, kuru tu sev pēkšņi uzkrāj. Skaties - vēl salauzīsi sevi.

Par šo jau iepriekš tika runāts. Ir cilvēki, kas saņemamas un domā, ka vienā Dienā kļūs par pilnīgi citiem cilvēkiem. Nu neprognozē sev to. Ir ļoti daudzi cilvēki, kuri vakar nepraktizēja gandrīz neko, bet šodien uzkrāvuši sev vairāk nekā Dieva pravietis. Viņi padzīvojas šādi pāris dienas vai kādu laiciņu - atkarībā no sev uzkrātā un savas izturības, un tad salūzt un nokrīt līdz obligātās prakses nedarīšanai. Esiet uzmanīgi un lieciet sev papildus prakses pamazām. Nepārcentieties ar sevis piespiešanu. Ja pareizi darīsiet, tad tas pamazām pats pārņems, izmainīs tevi un tas nāks viegli. Ja jau esat sākuši sevi ārstēt, tad jau neesat nelabojami slikti. Tādā gadījumā sava sirds ir jāattīra ar skalpeli un nevis cirvi. Ar cirvi jūs tikai paši sevi sacirtīsiet. Nesalauziet sevi. Ir obligātā daļa, bet neobligātā prakse ir jāievieš pamazām ar regularitāti un pastāvīgumu. Arī pabojāta sirds ir jāpieradina pie labiem darbiem. Citādi pēkšņs labu darbu uzplūdums vēlāk vēl būs paša nožēlots dēļ iztērēto līdzekļu noskaušanas. Pamazām, bet nepārtraukti.

Dievs saka Savā grāmatā šādi: „*Neuzdod Dievs dvēselei kā tikai to, ko tā spēj izturēt...*” [Kurāns 2:286]

5) Uzmanieties no izrādīšanās.

Skatieties lai labos darbus veicat sava līguma ar Dievu dēļ un savas labākās daļas dēļ, un nevis lai cilvēki jūs slavētu un cienītu.

NOTURĪBA TICĪBĀ

Varšavā noklausītās lekcijas mērķi:

- *saprast istikoma jeb noturības vērtību
- *uzzināt noturības svarīgo vietu reliģijā un kāpēc tā ir svarīga
- *spēt svarīgo no šīs temata nodot kādam citam
- *sākt censties pielietot noturību
- *sākt izvairīties no lietām, kas aizved prom no noturības reliģijā.

Istikoma nozīmē pieturēties pie Taisnā Ceļa. Tas arī nozīmē stingri pieturēties reliģijas pamatiem un pie Dieva roktura, kas nevar sabrukt. Ar tādiem un līdzīgiem izskaidrojumiem var definēt jēdzienu istikoma. Šis ceļš ietver sevī visu kalpošanu, iekšējo un ārējo, kā arī iekļauj visu aizliegumu atstāšanu.

Istikoma ir katra muslima mērķis. Katru dienu muslims skaita *soļā* (*salā, salāt*, -rituālo lūgšanu) un prasa Dievam: „*iHdinaS-SirōToļ-mustaqīm*” kas nozīmē „*ved mūs pa Taisno Ceļu*”.

Pravietis (saas) teica~:

„Septiņus Dievs nosegs ar Sava ēnu tajā dienā, kad citas ēnas nebūs, kā tikai Viņa Troņa ēna:

- * taisnīgu valdnieku
- * jauni, kas auga pielūgsmē-kalpošanā Kungam * cilvēku, kura sirds ir piesieta pie mošejas
- * divus, kas mīl viens otru tikai Dieva dēļ, satiekoties un šķiroties tikai Viņa dēļ
- * vīrieti, kuru gribēja sabiedrībā ietekmīga un ļoti skaista sieviete un kurš (atsakoties no nelikumīgajiem (ārpus laulības) sakariem) teica: „Patiesi, es baidos no Dieva.”

* to, kas dod ziedojumu tik slēpti, ka *viņa kreisā roka nezina, cik daudz tērē labā*

* un to, kura acis piepildījās ar asarām, atceroties vienatnē Dievu.”

Šai ēnai ir nozīmē tāda, ka kaut kādā veidā kaut kāda veida mūsu pašu Saule tiks pietuvināta zemeslodei un cilvēki augšāmcelti stāvēs savos jaunajos izturīgajos ķermeņos un daudzus gadus stāvēs un karsēsies nenormālā karstumā. Viņiem izdalīsies milzīgs daudzums sviedru. Kaut kādā veidā, sviedru daudzums jau norādīs uz spriedumu viņu dzīvei. Ja viņi būs bijuši maitas, tad viņi slīks savos sviedros, ja tikai nedaudz, tad sviedri būs līdz potītēm. Citiem līdz ceļiem, citiem līdz vidum (utt.). Bet citi atradīsies ēnā. Šie pieminētie cilvēki būs vienīgajā ēnā.

Jāsaprot, ka Dievs Kurānā ir pieminējis Savu "Troni", un mēs nenoliedzam ka tāds ir. Bet mēs arī nespekulējam kāds tas ir, un nerunājam par to vairāk kā tas ir zināms no Kurāna un hadīsiem. Ir cilvēki, kuri interpretē "Dieva Tronis" kā "Dieva Vara", bet šāda izpratne nebija Muhameda (saas) līdzgaitniekiem un pirmajām paaudzēm, kuru Islāma izpratne bija visprecīzākā.

No šī hadīsa mēs iegūstam šādas zināšanas:

* saule viņiem nekaitēs. Tā ir šo cilvēku īpašība, dēļ kuras mums visiem jācenšas izdarīt kaut ko līdzīgu.

* svarīgi būt taisnīgam tad, kad ir vara rokās. Pasaule ir pilna ar valdniekiem, kas jūtas nesodāmi, un jau sen nekaunība un nīrgāšanās par pakļautajiem ir viņu ikdiena. Cilvēki, kuru rokās ir vara, ir bīstamā stāvoklī, vara var likt viņiem aizmirst taisnīgumu. Viņi aizmirst, ka Dievs viņus atskaitīs par katru pilsoni un par katru viņu veikto netaisnību.

Pieturēties pie taisnīguma, kas ir katra muslima pienākums un visgrūtāk to darīt tad, kad atnāk nesodāmības izjūta.

Tāpēc arī taisnīgs valdnieks, kas tic Dievam un Tiesas dienai, ir vērts lai būtu Dieva Troņa ēnā. Valdnieka darbs nav slikts, bet tas ir ļoti grūts un pārbaudījumu pilns. Taisnīgs valdnieks saņem atalgojumu par viņa veiktā taisnīguma rezultātiem visu viņa pavalstnieku dzīvēs. Un arī par

netaisnīgumu. Dieva pravietis esot teicis: "Dievs nesvētī cilvēkus, starp kuriem vājam ir liegtas viņa tiesības." (At-Tirmizi)

Lai arī hadīsā par septiņiem ēnā droši vien nav runa par to, tomēr ir cits hadīss, kurā teikts, ka Tiesas Dienā būs daudzi apzīmogoti ar tirāna statusu. Bet viņi nepārvaldīja valstis. Viņi bija tirāni ģimenē. Dieva pēdējais pravietis norādīja, ka labākie ir tie, kuri labi pret savām ģimenēm, un Dieva pravietis bija labākais no viņiem.

* pareizās audzināšanas svarīgums. Bērni ir mūsu skolnieki un tas ir mūsu pienākums viņus audzināt tā, lai viņi pieturētos pie istikoma jeb noturīguma reliģijā arī tad, kad mūs nav blakus. Bet arī pašiem jauniešiem tas jāsaprot, ka viņa nākošā dzīve ir atkarīga no istikoma. Jaunība ir laiks, kad ir visgrūtāk kontrolēt sevi un savas iegribas, tāpēc arī jauniešiem, kas necer un nepaļaujas uz to, ka viņš dzīvos ilgi un vecumdienās sāks skaitīt soļā (rituālās lūgšanas), sāk to darīt šodien, kad to sākt ir visgrūtāk. Tieši dēļ savas situācijas grūtuma viņš ir pagodināts ar Ēnas vietas apsolījumu.

Svarīgi ir arī neizniekot laiku un jaunību izmantot jēdzīgām lietām un nevis tukšajā rietumnieku mētēšanās izklaidēs no kurām vienīgais ieguvums ir pagīras (arī netiešajā nozīmē).

Dieva pravietis arī teica: "Gūsti labumu no šiem pieciem pirms šiem pieciem: no tavas jaunības pirms tava vecuma; no tavas veselības pirms tavas slimības; no tavas bagātības pirms tavas nabadzības; no tava brīvā laika līdz tavai aizņemtībai; un no tavas dzīvošanas pirms tavas nāves."

* norāde uz svarīgumu mīlēt mošeju. Cilvēks mīl mošeju, jo tā ir Dieva nams. Tajā cilvēki veic savu kalpošanu Dievam, izpilda soļā, lasa Korānu, mācās zinātnes, klausās lekcijas un atgādinājumus. No mošejas cilvēki iziet ar paceltu ticību, ar nolūkiem stāvēt stingri uz reliģijas utt. Ārpuse ir tik stipri vilinoša un šīs dzīves bezgalīgās problēmas un iestāstītās vajadzības tā tik vien sauc tajā visā iegrīmt. Bet tikai īsts monoteists, nokļūstot savā ikdienas dzīvē, sirdī vēlas ieiet atkal mošejā un pielūgt-kalpot Dievam un nevienam citam. Tāpēc tikai īsts monoteists māk dzīvot šo dzīvi pareizajā veidā un pareizajās devās. Tāpēc viņa vieta dienā kad citas ēnas nebūs ir Dieva Troņa ēnā.

* norādījums uz svarīgumu draudzēties ar īstiem draugiem, kas nedraudzējas kāda labuma pēc, bet dara to, tāpēc ka tā ir pielūgsmekalpošana Dievam. Kas saiet kopā kalpošanas pēc. Kas draudzējas, jo viņus vieno viens mērķis – Dievs un viens līdzeklis – pielūgsmekalpošana Viņam. Cilvēki kuri cer satikt Dievu kopā un lai viņu sejas spīdētu Tiesas dienā, un viņus no tā nenovirza šīs dzīves lētā cena. Viņi ir cienīgi stāvēt Dieva Troņa ēnā. Ticīgie ir nekas cits kā brāļi, tāpēc samieriniet brāļus. Un bīstieties no Dieva, lai jūs saņemtu žēlastību.

* norādījums uz to, ka sieviete var būt liela *fitna* (šajā kontekstā - pārbaudījums). Praviētis (saas) mūs brīdināja, ka viņš visvairāk bažās par vienu pārbaudījumu saviem sekotājiem - sievietes. Tas skaidri jāapzinās musulmam un jāsaprot, ka šis pārbaudījums nav mazs un tāpēc arī Dievs apsola tam Troņa ēnu musulmam, kas no nelikumīgām attiecībām ar sievietēm izvairās... (Kā jau visi šādi norādījumi uzrunājot vīriešus ir pavēršami analogiski priekš sievietēm...)

Un netuvojaties az-zinā (nelikumīgas dzimumattiecības). Patiesi tas (az-zinā) ir riebīgs un ļauns ceļš. [Kurāns 17:32]

Un kas attiecas uz to, kas bījies no stāvēšanas Sava Kunga priekšā un atturējās no netīrām, ļaunām vēlmēm, tad, patiesi, paradīze būs (viņa) dzīves vieta. [Kurāns 79:40]

* ziedojumi attīra musulmu no grēkiem. It īpaši ja ziedojums ir dots neuzkrītoši, bez izrādīšanās, bez lepnuma un bez lieciniekiem. Tāpēc muslimi, nevajag meklēt vietas, kur izrādīties, parādīt savu kalpošanu cilvēkiem, kuri var sākt tevi godināt. Dievs ir vienīgais kuram muslims kalpo, tāpēc vajag aizmirst par to, lai tavus darbus vērtētu cilvēki. Ļauj saviem darbiem būt redzamiem tikai Dievam un dari tos tikai Dieva dēļ. Tā nav viegla pozīcija un šeit ir prasīta istikoma, tāpēc, inšallā, šādi muslimi būs Dieva Troņa ēnā.

Ticīgie! Neanulējiet savus ziedojumus (sodakā) ar atgādinājumiem (par savu labdarību) vai aizvainojumu, tā (kā to dara) tas, kas tērē no sava īpašuma, lai izrādītos cilvēkos, un netic Dievam un Pēdējai Dienai. [Kurāns 2:264]

(Jāsaprot, ka atklāta ziedošana Islāmā nav aizliegta. Bet slepena ziedošana ir daudz labāka, jo tā palīdz izvairīties no izrādīšanās pārbaudījuma.)

* norādījums uz atklātību pret savu Dievu. Cilvēkam ir grūti izvairīties no izrādīšanās, un tāpēc vienatne ir tas laiks, kad muslims pats saprot cik viņš ir atklāts pret Dievu. Tikai tas, kas ir patiesi atklāts var vienatnē atcerēties Dievu ar asarainu nožēlu un cerību, var izpildīt savu pielūgsmikalpošanu vēl labāk nekā viņš to pilda cilvēkos.

Šajās 7 grupās netieši iekļaujas arī visi pārējie, kuriem Tiesas Dienā nebūs jānocēšas (šahīdas, pravieši utt.).

Tā mēs redzam, ka noturīgums reliģijā nav tik vienkārša lieta. Protams, izņemot tos, kuriem to dod Dievs. It īpaši istikoma ir panīkusi mūsdienu muslimu sabiedrībās. Mums jālūdz, lai Dievs dara mūs stingrus, stabilus uz Taisnā Ceļa. Katram musulmam jāzina, ka paradīze nepienākas bez jebkādas cenšanās.

Dievs vēlas, lai mēs būtu paradīzē, bet mums pašiem nevajag tam pretoties un skriet pretējā virzienā. Bet mums arī nav jāsaka tos lētos izdomājumus, kurus saka gan ebreji, gan kristieši. Abas grupas saka vienu un to pašu: "Mēs esam Dieva bērni, uz mums Elle neattiecas!" Nu lai viņi melo sev. Mēs zinām, ka Elle attiecas uz katru, arī musulmu. Tāpēc nevajag mukt no Paradīzes, bet censties pārvarēt savu vājumu un jau sastrādāto slikto darbu ietekmi un censties Paradīzes virzienā.

Viens no hadīsiem mums stāsta, ka Pravieša līdzgaitnieks Abu Hureira (raa) teica: „Vienu dienu Dieva pravietis (saas) teica: „Pietuvojaties, un turaties pie pareizā un ziniet, ka neviens neglābsies pateicoties tikai saviem darbiem vien.” Cilvēki prasīja: „Un pat tu, Dieva pravieti?” Viņš atbildēja: „Un es, ja tikai Dievs nebūs žēlastīgs pret mani”. ”

Tāpēc mums maksimāli jācenšas savos darbos un tuvoties pēc iespējas tuvāk Sunnai (šajā kontekstā - Pravieša darītajai praksei un norādījumiem).

Secinājumi no šī hadīsa ir šādi:

* sauciens darīt labus darbus un censties pielūgsmē-kalpošanā. Cerēt uz vienu vien Dieva žēlastību ir nepareizi. Nevar darīt teju visu pratēji Dieva norādījumiem un beigās pateikt: "Uz mums Elle neattiecas!"

Dievs teica: „*Cilvēki! bīstieties no sava Kunga (cenšoties veikt savu pienākumu un vairoties no ļauna) un baidāties no Dienas, kurā nevarēs necik būt derīgs ne tēvs savam dēlam, ne arī dēls savam tēvam. Patiesi, Dieva solījums ir patiesība. Un lai tad jūs neapkrāpj šī dzīve, un lai jūs neapkrāpj Krāpnieks (Sātans) par Dievu.*” [Kurāns 31:33]

* musulmam jādara darbi ar baiļu izjūtu par to, ka kaut kas ir izlaists un Dievs var to nepieņemt, un ar cerību uz to, ka Dievs pieņems visu un pareizinās. Bet ir tādi cilvēki, kas dēvējas, ka pielūdz-kalpo Dievam, bet paši neievēro tos noteikumus, bez kuriem Dievs nepieņem neko. Pie daudziem Sātans ieiet tieši šādā veidā, kad viņiem nav tīra, patiesa nolūka un viņi neievēro Sunnu - Dieva izvēlēta parauga cilvēkiem - pravieša praksi un norādījumus.

* cilvēks nedrīkst, izdarot labu darbu, domāt ka viņš ir ar kaut ko izlīdzēja Dievam. To viņš dara sev pašam. Dievam neko nevajag, un Dievs neko neiegūst. Dievs ir tas, Kurš visiem dod. Nedrīkst arī lepoties citu priekšā. Labu darbu veikšanas iespēja arī Dieva dāvana. Un labu darbu veikšana nav tāpēc lai palielītos citiem. Labie darbi tiek veikti, jo Dievs mums ir norādījis tos veikt. Tā mēs veicam mūsu būtībai atbilstošo pielūgsmi-kalpošanu. Sātana slazdi ir ierosināt cilvēkam domāt, ka viņš var lepoties ar saviem labajiem darbiem, vai ka viņa labie darbi dod kaut ko Dievam vai ir izlīdzēšana Dievam. Centies neiekrist, Sātans ir tavs ienaidnieks.

* jāatceras, ka cik daudz mēs labu darbu nepadarītu no kalpošanas, vienalga labumi, kurus mums deva Dievs ir lielāki un mēs nekad nespēsīm par tiem atmaksāt Dievam. Mums jāzina, ka mūsu kalpošana ir tikai iemesls, bet rezultāts – paradīze, ir Dieva ziņā. Mūsu labie darbi nav nekāda pilnvērtīga samaksa par Dieva dāvanām vai Paradīzi. Tie ir mūsu pozīcija, kas apliecina mūsu cenšanos. Mēs gūstam Paradīzi ne dēļ mūsu labajiem darbiem, bet gan dēļ Dieva Žēlastības. Bet tie, kuri izvēlas būt meļi un izvēlas atteikties no Paradīzes, tiem Dievs samaksās par visu viņu labo jau

šajā dzīvē. Nākamajā viņi iegūs tikai to, ko izvēlējušies mūkot no Paradīzes un esot tādi negēlīgi meļi.

Nedariet pāri savām dvēselēm - esiet godīgi un atzīstiet to, ka Dievs ir Viens, un ka šī atzīšana nozīmē, ka atzīstat savu pienākumu attiecībās ar Dievu. Ticiet tā kā ir Īstenībā, kā Dievs informēja un nevis paši izdomājat savu iegribu atbalstus. Dzīvojiet savas dzīves tā, kā Dievs vēlas lai jūs dzīvotu - tad jūs dzīvosiet atbilstoši savai būtībai. Vai tad Visa Zinātājs un tavs Radītājs nezina kā tev dzīvot? Ja būsiet patiesi un darīsiet šos, tad būsiet laimīgi un apmierināti un ieguvēji. Bet, protams, var izvēlēties skriet prom no Paradīzes un būt nelaimīgais tagad un lūzerlūzerīgais superlūzers nākamajā dzīvē.

SAVAS DVĒSELES ATSKAITE UN NOŽĒLA

Varšavā noklausītās lekcijas mērķi:

* Pielikt pūles kalpošanā

* Dot sev atskaiti darbos un taisīt *toubu* (atgriešanās pie Dieva jeb nožēla) * Attālināties no fitnām (pārbaudījumiem, kārdinājumiem, problēmām u.c. nozīmes), kas ietekmē ticību

* Veikt iemeslus vai līdzekļus, kuri attālina no *fitnas*

* Ēst atļauto, vilkt mugurā atļauto utt.

* Apjaust cik daudz labumu mums deva Dievs, izmantot labumus pielūgsmē-kalpošanā. Mūsu pienākums ir pateikties Dievam par šiem labumiem. Dievs palielina labumu daudzumu, ja mēs par tiem pateicamies. Tas ir vēl vairāk kā likums, kā tas, ka uz Zemes ābols no zara krīt uz leju nevis pa labi vai pa diagonāli. Dievs saka Kurānā:

„...ja jūs pateiksieties, Es jums palielināšu (labumus).” [Kurāns 14:7]

Viens no lielākiem labumiem ir mūsu ķermenis un tā veselība. Padomājiet cik daudziem cilvēkiem trūkst to ķermeņa spēju, kas mums ir, un viņi nespēj ikdienā darīt to, ko mēs darām un nepievēršam tam uzmanību, tāpēc arī aizmirstam pateikties. Jūs piedzimāt tieši tāds, kādu jūs vēlēties Dievs. Un mūsu pienākums ir pateikties Dievam par katru mūsu ķermeņa spēju, izmantojot tās pielūgsmē-kalpošanā, tāpēc ka mums būs jāatskaitās par to, kā mēs izmantojam sev piešķirtos resursus - šinī gadījumā - ķermeni un tā spējas.

Līdz mums ir nonākusi hadīss par to, ka Dieva pravietis (saas) teica: ~ „Augšāmcelšanās dienā kalps neizkustēsies no vietas, kamēr netiks apjautāts par savu dzīvi: kā viņš to ir pavadījis? Un par viņa zināšanām: kam viņš tās izmantoja? Un par viņa naudu: kā viņš to nopelnīja un kā iztērēja? Un par viņa ķermeni: kā viņš to izmantoja?” (Tirmizi)

Šis hadīss satur daudz labumus, daži no tiem ir šie:

* uzzinām par Dieva labumiem: zināšanas, īpašums, ķermenis. Cilvēks tiks par to visu prasīts.

* Dievs neradīja mūs un labumus tāpat vien, bet gan pavēlēja sekot un pakļauties. Tāpēc, ja kāds vēlas saņemt Dieva patikšanu, lai pakļaujas jeb pieņem islāmu. Un dzīvo atbilstoši tam, kā Dievs vēlas lai cilvēks dzīvotu. Un nevis būs no tiem, kas murkšķ, ka mīl Dievu, bet viņu vārdi ir tukša gaisa sakustēšanās. Šie cilvēki dara tikai to, kas viņiem pašiem izdevīgs. Šie cilvēki atgādina vīru, kas sievai saka: "Es tevi mīlu!" un atnes sievai šokolādes konfektes. Un sieva atbild: "Paldies, bet man taču ir diabēts. Tu mani nogalināsi." Un vīrs: "Es tevi mīlu un man pašam garšo šokolāde." Ja jūs patiešām mīlat Dievu, tad cenšaties ievērot Dieva norādījumus.

* uzzinām norādījumu, ka kalpam jātaisa sev atskaite. Viņam jāgatavo atbildes uz šiem jautājumiem. Tāpēc gudrs cilvēks ir tas, kas šajā dzīvē ir devis sev atskaiti savos darbos, krājot to, kas viņam palīdzēs nākošajā dzīvē.

* Atļautais īpašums ir ļoti svarīga lieta. Tas ietekmē *du`ā* (Dieva saukšanu, lūguma izteikšanu). Tas, kurš uzturā lieto to, ko Dievs aizliedz, vai arī to, kas iegādāts par naudu, kura ir nopelnīta neatļautā veidā – viņa *du`ā* netiek pieņemts. Tas pats attiecas uz apģērbu un pārējo.

* Galvenais mērķis zināšanu iegūšanā – darīt saskaņā ar tām un nodot tās citiem. Tas kas ieguva zināšanas cita iemesla vai mērķa dēļ, tad tas būs pret viņu Tiesas dienā.

* Nedrīkst gūt zināšanas ar nolūku strīdēties ar zinošiem vai pazemot nezinošos. Otrs hadīss, kas šajā tematā mums jāizrunā ir: Dieva pravietis (saas) teica: „Patiesi, Visaugstākais Dievs izstieps Savu roku naktī, lai nožēlotu tas, kas kaut ko nelabu ir izdarījis pa dienu; un izstieps Savu roku pa dienu, lai nožēlotu tas, kas kaut ko nelabu ir izdarījis pa nakti, līdz tam brīdim, kad saule neuzleks no turienes, kur tā riet. ” (Muslim)

No šī hadīsa mēs uzzinām šādus labumus:

* Dievam ir roka. Tā nav līdzīgā mūsējai, jo mūsu roka atbilst mūsu vājumam, bet Dieva roka atbilst Viņa diženumam. Dievs ir Kurānā pieminējis, ka Dievam ir rokas, bet mēs neiedomājamies tās kā mums

pazīstamo radību. Mēs tās neiedomājamies. Tās un tamlīdzīgi Dieva atribūti nav jāizprot simboliski, jo tāda nebija pirmo paaudžu izpratne. Bet vienlaikus kaut kādas tālākas runas par to ir bezjēdzīgas vai pat kaitīgas. Mēs zinādami tikai radību, nevaram pat iedomāties to veidu (bet tas nav ar simbolisku nozīmi) utt. Svarīgi ir saprast, ka Dievs nav kā cilvēks vai kā cita radība, un man šķiet, ka tālāk grib runāt tikai *fitnameikeri...*

* nedrīkst zaudēt cerību uz Dieva žēlastību. Dievs mūs ir radījis tādus, ka mēs visi kādreiz uztaisām pa kādam grēkam. Tāpēc Dievs pieņem nožēlu no mums visiem, ja mēs grēku no sirds nožēlojam.

* nedrīkst atslābināties no tā, ka mēs zinām, ka Dievs pieņem toubu. Ticīgajām jābūt starp divām lietām, kas abas ir pielūgsmes-kalpošana: bailes no soda un cerība uz piedošanu.

* Sātans cenšas dienu un nakti. Viņš atnāk no visām pusēm un ar saviem palīgiem (šaitāniem) pie katra cilvēka.

Viņš (Sātans) teica: "Zvēru pie Tavas varenības! (al-izza) Es nomaldināšu viņus visus, izņemot Tavus izvēlētos (patiesos, ticīgos) kalpus." [Kurāns 38:82]

Un lai mēs būtu no tiem, kuri Sātanam nav pa spēkam, no tiem, kas ir pieminēti ajātā, mūsu darbiem jāatbilst diviem nosacījumiem:

* *Ihlās* jeb tīrs nolūks, kas ir tikai un vienīgi Dieva dēļ. Tas ir tāpēc ka Dievs neko no kalpiem nepieņem, ja viņu nolūks nav tīrs.

* Praviēša (saas) Sunna jeb prakse. Tas ir tāpēc, ka katru darbu kuru mēs darām, mēs to darām, ņemot no kāda piemēru. Un Dievs mums ir sūtījis piemēru, lai mēs no viņa mācītos pilnīgi visu. Un viss tas, kas neatbilst Praviēša praksei, ir aplams vai nevajadzīgs.

* norādījums uz to, ka toubā jātaisa nekavējoties. Cilvēks nezina, kurā minūtē viņš nomirs. Varbūt pēc pusstundas. Nāve nenāk piekļauvējot vai piezvanot pa telefonu un pabrīdinot. (Arī e-pastu neatsūta.) Tāpēc ja tev ir tas, ko tu vēl neesi nožēlojis no pārkāpumiem un noziegumiem, nožēlo visu, šeit un uzreiz. Praviētis (saas) prasīja piedošanu vienas sanāksmes laikā līdz 70 reizēm. (Skaitlis 70 arābu kultūrā nozīmē lielu skaitli...)

* Dieva žēlastība tajā, ka Viņš atvēra toubas durvis. Mums jāpateicas par to Dievam, jo Viņš dara to ko vēlas un netiks prasīts par Saviem darbiem. Ja Dievs gribētu, viņš mūs sodītu par mūsu grēkiem uz vietas un uzreiz. Mums nav jādomā, ka mēs kaut kā izlīdzam Dievam, ja prasām piedošanu. Kā teica Praviētis (saas) par to, ka ja visi cilvēki un džini būtu pareizie, tas nepieliktu pie Dieva varas absolūti neko, un ja visi cilvēki un džini būtu noziedznieki, tas neatņemtu no Dieva varas absolūtu neko.

Tāpat, ja visi cilvēki un džini, kas jau ir miruši un kas ir dzīvi, palūgtu katrs Dievam to ko viņi vēlas, un Dievs tiem dotu, tas nemazinātu Dieva īpašumu necik, ja tikai tik daudz, cik no jūras ūdens paņem adatu, kuru nolaiž jūrā un izņem laukā.

* viena no Tiesas dienas pazīmēm ir tas, ka saule leks no rietumiem. Šis notikums slēdz ciet toubas durvis. Tāpēc katram cilvēkam jāzina, ka viņam ir dots laiks nožēlot grēkus līdz diviem notikumiem: kad saule leks no rietumiem vai kad atnāk nāve.

LAIKA CENA

Cilvēka laiks ir viņa dzīve. Kas no tās ticis veltīts Allāham, tas ir priekš nākamās dzīves, bet viss pārējais mums tur nelīdzēs. Tam, kurš pavadījis savu laiku nevērībā, miegā vai tukšās nodarbēs, nāve būtu labāka par dzīvi.

Pravietis, lai viņam miers un Allāha svētība, teica: **"Veselība un brīvais laiks ir divi labumi, kurus daudzi cilvēki izmanto nepienācīgi."**

Teica Umar ibn Al-Hottāb, lai Allāhs ir apmierināts ar viņu: **"Man ļoti nepatīk redzēt, kad kāds no jums nav nodarbināts nedz ar šīs, nedz ar nākamas dzīves lietām."**

Saprātīgs cilvēks ir tas, kurš izprot sava mūža nozīmīgumu, izkārto savu laiku un pavada dzīvi, iegaumējot noderīgas zināšanas, veicot labus darbus vai risinot šīs dzīves problēmas, lūgdams palīdzību no Allāha.

Abdullah ibn Mas'ūd, lai Allāhs ir apmierināts ar viņu, teica: **"Es neko nenozēloju vairāk par dienu, kuras saule ir norietējusi, samazinot manu mūžu, bet nepalielinot manus (labos) darbus."**

Hasan Al-Basrī, lai Allāhs ir ar viņu apmierināts, teica: **"Ak Ādama dēls, tu esi tavas dienas: ja diena ir aizgājusi, ir aizgājusi daļa no tevis,"** kā arī: **"Es esmu sastapis ļaudis, kuri rūpējās par savu laiku cītīgāk nekā jūs rūpējaties par saviem dirhemiem un dināriem."**

Taisnie priekšteči (salafi), un tie, kuri sekoja viņu pēdās no pēctečiem (halafi), lai Allāhs ir žēlsirdīgs pret viņiem visiem, cītīgi sekoja tam, lai viņiem atvēlētais laiks tiktu pavadīts darbībā, kuras nes viņiem labumu.

AbduRrohmān ibn abī Hātim Ar-Rozī, lai Allāhs ir žēlsirdīgs pret viņu, lasīja priekšā savam tēvam gan ēdot, gan ejot, gan kad tas atradās tualetē.

Imāms Salīm ibn Ajjūb Ar-Rozī, lai Allāhs ir žēlsirdīgs pret viņu, atskaitījās sev par katru elpas vilcienu, neļaujot sev pavadīt bezdarbībā ne mirkli: viņš vai nu mācīja citus, vai lasīja pats, bet tad, ja zīmuļu asināšanas dēļ nācās pārtraukt rakstīšanu, viņš sāka kustināt lūpas, lasot Korānu vai pieminot Allāhu, lai tikai viņa mūža beigas nepienāktu bezdarbībā.

Imāms Abū Al-Vafā, viens no spožākajiem sava laika prātiem, teica: **"Es negribu pieļaut, ka no manas dzīves tiktu pazaudēta kaut stunda. Pat tad, ja mana mēle nav aizņemta ar zinātnisku jautājumu apspriešanu, bet acis ar lasīšanu, šīs atpūtas laikā, apguļoties uz muguras, es nodarbinu savas domas. Un tā es guļu, kamēr man prātā neienāk kas rakstīšanas vērts. Patiesi, savos astoņdesmit gados es izjūtu stiprākas alkas pēc zināšanām nekā divdesmit gadu vecumā."**

Abū Al-Vafā ir uzrakstījis daudzas grāmatas visdažādākajās zinātnēs, lielākā no kurām ir "Kitābul Funūn" - lielākā grāmata pasaulē, kura sastāv no astoņsimt (!!!) sējumiem.

Kādu dienu Abu Al-Vafā ciemojās pie Abu Džāfara ibn Džarīra At-Tobarī, lai Allāhs ir žēlsirdīgs pret viņu, un izdzirda hadīsu, kuru nebija dzirdējis iepriekš. Viņš sagatavoja savu tintnīcu un papīru un to pierakstīja. Bet, kad viņam jautāja: "Pat tagad?" (t.i., "Tu pieraksti hadīsus, pat būdams viesos?" - *tulka komentārs*), viņš atbildēja: **"Cilvēks nedrīkst atstāt zināšanu vākšanu līdz pat mūža beigām."**

Hotīb Al-Bagdādī, lai Allāhs ir žēlsirdīgs pret viņu, iedams vienmēr atkārtoja daļu no Korāna.

Zināšanas ir diženas un kārotas, mīlotas un dārgas, pagodināmas un cildenas. Bet ceļš uz zināšanām nav viegls. Tajā ir ne mazums šķēršļu, un zināšanas neatnāk bez lielas ķermeņa un prāta piepūles.

Bakijj ibn Mahlad, lai Allāhs ir žēlsirdīgs pret viņu, meklēdams zināšanas, veica divus ceļojumus uz Misru, Šāmu, Hidžāzu (Ēģipte, Tuvie austrumi un kalnu rajoni Arābijas pussalas ziemeļrietumos - *tulka komentārs*) un Bagdādi. Pirmais ceļojums ilga četrpadsmit gadus, bet otrais – divdesmit, mērojot distanci kājām no Andalūzijas.

Tad, ja spēki izsīkst un sirds pagurst, cilvēkam vajag atpūsties, lai vēlāk varētu pilnvērtīgi turpināt iesākto, pavadot laiku tikpat vērtīgi.

Abū Ad-Dardā'a, lai Allāhs ir apmierināts ar viņu, teica: **"Es ļauju savai sirdij atpūsties nelielās izklaidēs, lai vēlāk tā varētu labāk sajust patiesību."**

Abdullah ibn Mas'ūd, lai Allāhs ir žēlsirdīgs pret viņu, teica: **"Nepiepūli savu sirdi pārāk stipri: nogurstot tā kļūst akla."**

No Medīnas Islāmiskās universitātes programmas.

PAR GRĒKU PIEDOŠANU UN NOŽĒLU

Viņi teica: mūsu Kungs! Mēs esam nodarījuši sev pāri. Ja Tu mums nepiedosi un nedosi mums Savu žēlastību, mēs patiesi būsīm zaudētāji.” (Al-A’raf, 7:23)

Es satiku viņu mazītiņas divistabu mājeles priekšā, kaut kādā Dievs-vien-zin nomalē, kur rēgojās kaudzes puvušu atkritumu un plastmasas pudeļu. Viņai bija stipra, rozā seja un viņa smaržoja pēc ziepēm. Ziepēm un, kaut kāda iemesla dēļ es to neatpazinu, muskusa.

Mūsu tikšanās bija pavisam nejauša. Man bija deviņpadsmit un es vadīju auto pirmo reizi bez instruktora. Mašīna saplīsa nekurienu vidū un man nācās zvanīt uz mājām. Brālis teicās atbraukt man pakaļ pēc stundas; laukā bija neciešams karstums. Man slāpa, un tas atspoguļojās manā sejā. Es atspēru vaļā durvis un izrāpos laukā. Apkārt esošā dvinga un mušas man tūlīt uzdzina nelabumu, un es nostūmu cepuri lejup uz pieres, vēlēdamās, kaut tas viņas atbaidītu.

Tieši tad es viņu satiku.

Viņa bija dārzā, glītajā dārziņā, kas ieskāva viņas mazītiņo divistabu mājeli no manis pa labi. Es viņu ieraudzīju, viņa ieraudzīja mani, un es nekavējoties novērsu skatienu. Pēc pus minūtes, viņa pienāca man klāt. Viņai rokās bija paplāte un uz paplātes – glāze ūdens.

„Iedzer, meitiņ,” viņa teica, tuvinot man glāzi.

„Nē, paldies,” es atteicu mazliet noraidoši. Es jutu slāpes, bet nebiju tik izslāpusi, lai kristu tik zemu: pieņemt glāzi ūdens no noskrandušas sievietes, kad ar naudu, kas bija man kabatā, es varēju nopirkt duci Pepsi pudeļu. Līdz tādām degradācijas līmenim es patiešām pat sapņos nespēju iedomāties krist.

„Es redzēju karu, kad biju jaunāka,” viņa klusi atbildēja.

„Ak tā,” es atteicu, prom aizgriežoties. Nepatika manā tonī tagad bija jau daudz jūtāmāka, un es necentos to slēpt. Temperatūrai kāpjot un smeldzīgajai saulei dedzinot manu galvu, es ne par mata tiesu nebiju gatava klausīties fanātiskus stāstus, kas likās tūlīt plūdis no šīs vecās, sirmās sievietes, kura smaržoja pēc ziepēm.

Ziepēm un, kaut kāda iemesla dēļ es to neatpazinu, muskusa.

Viņa nepievērsa manai nepatikai ne mazāko uzmanību. Pavisam mierīgi, viņa turpināja. „Tur bija daudz cilvēku,” es dzirdēju viņu sakām. „Cilvēku cauršautu ar ložmetējiem, cilvēku ar laužtiem kauliem, izmežģītiem kakliem, ieplēstiem

galvaskausiem. Es toreiz dzīvoju labāk un varēju piedāvāt viņiem labākas lietas. Bet vai zini, meitiņ? Viņi to nevēlējās. Viņi atteicās dzert manu viskiju. Viņi gribēja ūdeni.”

Es paskatījos augšup, izbrīnīta. Likās, ka viņa ir tādā kā transā.

„Vai atceries, kā Allāhs radīja Ādamu?” viņa jautāja. Kam jautāja? Es joprojām brīnījos, es nespēju nebrīnīties – es biju pārliccināta, ka viņa nejautāja man. „Viņš radīja viņu kā pārāku radījumu, un tad Viņš lika eņģeļiem zemosies viņa priekšā. Viņi visi to izdarīja, vai ne?”

Vārdi automātiski nāca pār manām lūpām: „Sātans to neizdarīja.”

„Jā, viņš to neizdarīja,” viņa piekrita. Viņa atgriezās savā dārziņā un nosēdās tā vidū. Tas bija skaists dārziņš, visticamāk, ka vienīgais skaistais zemes gabaliņš kilometriem tālu. Viņā sāka dzert ūdeni, kuru bija atnesusi priekš manis, lēnām, vienmērīgiem malkiem, pirms viņa atkal pacēla acis uz mani. „Viņš to nedarīja, un viņš grēkoja,” viņa turpināja. Viņas balss tagad kļuva skaļāka. „Vai tu zini to stāstu? Vai zini, kā Ādams un Ieva tika padzīti no Paradīzes?”

Es pamāju, ar sausu kaklu.

Viņa pasmaidīja. „Jā, arī es to reiz lasīju. Divreiz, varbūt. Varbūt vairāk. Viņš kārdināja Ādamu un Ievu, tas Sātans. Viņš kārdināja, un viņi ēda aizliegto augli. Vai zini, uz ko tas norāda? Vai zini?”

Es papurināju galvu. Viņa atkal pasmaidīja. „Tu zini gan,” viņa man teica. „Mēs visi to zinām. Tas norāda uz to, kas mēs esam; uz to, kas ir viņš – kas ir Sātans. Tas norāda, ka mēs esam cilvēki – kļūdīties ir cilvēcīgi. Cilvēka instinktu daļa ir arī vājība – vājība, kas liek viņam piekāpties grēcīgu kārdinājumu priekšā. Un daļa Sātana instinktu ir ļaunums – ļaunums, kas noved viņu pie noliegšanas un lepnuma; ļaunums, kas Paradīzē lika viņam iezīmēt ļauna darišanas misijas sākumu. Vai tu zini, uz ko vēl tas norāda? Vai zini?”

Es atkal papurināju galvu, un viņa atkal pasmaidīja. „Tu zini gan,” viņa atkārtoja. „Mēs visi to zinām. Tas norāda, ka Allāhs ir Mīlošais, un ka Viņa dabā ir piedošana – tīra, skaista un spēcīga. Jo kad Ādams un Ieva raudāja, kad viņi lūdzās, Viņš piedeva abiem Saviem radījumiem.”

Es tagad klusēju. Viņa to neievēroja vai, visticamāk, ievēroja un ignorēja. „Mēs dzīvē izdarām tik daudz grēku,” viņa teica. Es viņu dzirdēju it kā no tālienes, ļoti liela attāluma. „Un kad mums tiek piedāvāta Dieva svētība vietā, kurā mēs to vismazāk gaidām, mēs to noliedzam, jo mēs gribam kaut ko labāku, kaut ko lielāku. Mēs nevēlamies mazu, mēs vēlamies lielu – lielais mūs kārdina, jo tajā

ir tik daudz spozmes. Mazs liekas vājāks, tik ļoti vājāks. Un Viņš mums piedod.”

Es redzēju sevi zemojamies, redzēju sevi sniegdamies pēc tagad pustukšās ūdens glāzes. Ūdens bija dzidrs, vēss un salds – nekad nebiju baudījusi līdzīgu ūdeni – un es to dzēru aizgūtnēm. Es atkal paskatījos uz veco, sirmo sievieti, un viņa man pasmaidīja. Viņa smaržoja pēc ziepēm un, kāda iemesla dēļ, kuru es tagad zināju, muskusa.

Pēkšņi, tas degradācijas līmenis, kurā es nekad pat nesapņoju krist, kļuva par augšupceļu. Debesis bija es, un es biju debesis.

ŠĶĒRŠLI LAIMEI

Kādā no saviem iepriekšējiem rakstiem mēs aplūkojām dažus no iespējamajiem laimes cēloņiem, no kuriem par pašu būtiskāko uzskatāma ticība. Tagad pievērsīsimies šķēršļiem, kas mūs kavē sasniegt to laimi, pēc kuras tiecamies. Pirmais šķērslis ir skaudība. Tas, kura sirdi pārņēmusi skaudība, nekad nevar būt laimīgs. Kā gan cilvēks var cerēt būt laimīgs, ja viņš redz citiem Dieva dāvināto svētību, un dēļ tā jūt naidīgumu pret viņiem? Dievs jautā mums: "Vai viņi skauž cilvēkiem par to ko Dievs ir viņiem devis no Savas labvēlības?" [Sūra al-Nisā': 54].

Kāds dzejnieks reiz rakstīja:

"Man tiešām žēl ir to, kas mani apskauž, Jo viņu sirdīs naidis un niknums deg; Tie negrib pieņemt to, ka Dievs man bijis žēlīgs: Tie skatās debesīs, bet ellē viņu sirdis."

Nākamais šķērslis, kas neļauj sasniegt laimi, ir alkatība. Alkatīgs cilvēks nekad neatradīs piepildījumu – pat tad ne, ja visa pasaule gulēs viņam pie kājām.

Trešais šķērslis laimei ir garlaicība, apnikums. Pat vispatīkamākās, brīnīšķīgākās lietas, ilgstoši, vienmuļi atkārtotas, kļūst apnicīgas. Es atminos stāstu par Andalūzijas valdnieku al-Mu'tamadu b. 'Ubādu, viņa sievu un meitām. Viņi dzīvoja lielā, greznā pilī, tomēr, par spīti pārpilnībai, sievietēm šāda dzīve apnika, un kādu dienu viņas teica: "Mēs gribam dzīvot tā, kā dzīvo tuksneša iemītnieki." Tādēļ viņas sāka nest sev uz muguras ādas maisus ar ūdeni, kā to ikdienā dara tuksneša iemītnieki. (..)

Dažkārt garlaicība cilvēku var tā pārņemt, ka pat visjaukākās lietas viņā rada vienīgi īgnumu. Tieši šī iemesla dēļ Dievs dažādību ir padarījis par nozīmīgu dzīves sastāvdaļu. Lai izvairītos no garlaicības, cilvēkam vajag vienīgi dažādēt to, ar ko viņš nodarbojas. Var dažādēt ēdienus un dzērienus; lasīt daudzveidīgas grāmatas; ieviest dažādību savās attiecībās ar sievu; ceļot uz atšķirīgām zemēm; attīstīt daudzpusīgas intereses. Ja cilvēkam ir plašs interešu loks un iespēja atrast daudzveidīgus nodarbošanās veidus, tā ir labākā garantija, ka viņam izdosies izvairīties garlaicības. Piemēram, ņemsim citronu. Ja to ēd katru dienu vienā un tajā pašā veidā, tad tas ātri apnīk. Ja turpretī vienreiz to ēd nekā īpaši nesagatavotu, otrajā dienā izspiež no tā sulu, trešajā to izmanto kāda ēdiena pagatavošanai un ceturtajā citronu iecukuro, tā garša šķitīs interesanta un patīkama daudz ilgāk.

Tas ir viens paņēmieni. Otrs ir uz laiku atturēties no kaut kā. Dievs savā gudrībā liek mums atturēties no dažām lietām, kas mums sagādā prieku, lai mēs vēlāk varētu labāk saprast to vērtību. Ramadāna laikā, kad esam gavējuši

visu dienu un vakarā kaut ko apēdam, tas patiešām šķiet daudz patīkamāk, jo kādu laiku mums bija nācies bez tā iztikt.

Ikviens pazīst prieku, ko sagādā atkalredzēšanās ar tuvu draugu vai mīļoto cilvēku pēc ilgas šķiršanās. Tas ir daudz spēcīgāks pārdzīvojums nekā tas, ko izjūtam, šo pašu dārgo cilvēku sastopot ik dienas. Pat ikdienas rutīna sagādā milzīgu prieku tad, ja kādu laiku normāla dzīve nav bijusi iespējama, piemēram, ja dažas dienas nācies pavadīt slimnīcas gultā vai cietuma kamerā. Iedomājieties, cik laimīgi mēs jūtamies, ja pēc strāvas pārrāvuma mūsu mājās atkal parādās elektrība!

Ja Dievs liedz mums kaut ko, tad mums vajadzētu saprast, ka katrā Viņa rīcībā atklājas gudrība un ka tas nepieciešams mūsu pašu attīstībai. Tāpat arī mums vajadzētu pierast dažkārt sev kaut ko aizliegt; nereti tas tiek ietverts arī reliģiskajā praksē, piemēram, trīs dienu gavēnis katru mēnesi.

Ceturtais šķērslis laimei ir apziņa par savu grēcīgumu. Grēki, ko cilvēks ir izdarījis, un jo īpaši tie, kuri viņam kļuvuši par paradumu, var neļaut viņam justies laimīgam. Daudzus, tiklīdz viņi pūlas būt priecīgi vai cenšas iemigt, vajā viņu izdarītie grēki; viņiem ir jādomā par vērotajiem neatļautajiem skatiem, kad viņi atsacījās valdīt savas acis, netaisnajiem vārdiem, ko izteikuši, nekrietnajām izpriecām, kam nodevušies.

Ir svarīgi iemācīties tikt galā ar savām kļūdām, lai nenotiktu tā, ka mūsu grēki mūs uzvar. Mums pastāvīgi un dedzīgi ir jāmeklē Dieva piedošana, atceroties, ka neviens no mums netiks atpestīts savu darbu, bet gan Dieva žēlastības dēļ.

Dievs apraksta taisnos, pareizi uzvedošos cilvēkus kā: "...tie, kuri kad darījuši ko apkaunojošu vai darījuši pāri savām dvēselēm, tie nopietni atceras Dievu un lūdz piedošanu par viņu grēkiem." [Sūra Āl `Imrān: 135].

Dievs saka: "Mani kalpi, kuri grēkojuši pret pašu dvēselēm! Nezaudējiet cerību uz Dieva žēlastību." [Sūra al-Zumar: 53].

Pravietis (lai miers viņam un Dieva svētība) teica: "Es zvēru pie Viņa, kura rokās ir mana dvēsele, ja jūs nekad negrēkotu, Dievs jūs noņemt (no Zemes) un apmainītu pret ļaudīm, kas grēkotu un pēc tam dedzīgi un patiesi meklētu Dieva piedošanu, lai Viņš varētu tiem piedot." [Sahīh Muslim].

Piektais šķērslis laimei ir apspiestības izjūta vai arī izjūta, ka ar tevi apietas netaisni. Daudziem ir visi priekšnoteikumi, lai viņi būtu laimīgi, taču šie cilvēki jūt, ka sabiedrība pret viņiem izturas netaisni, ka apkārtesošie nedod tiem to, kas tiem pienākas, vai arī nevērtē tos tik augstu, kā būtu pelnīts.

Pirmais solis šādas problēmas risināšanā ir saprast, ka nešaubīgi ikkatrs mūsu paveiktais patiesais un godīgais darbs galu galā tiks pilnībā atzīts.

Otrais solis ir atturēties no savu mērķu un personīgo izjūtu pārspīlēšanas, jo šajos gadījumos mēs allaž kļūdāmies – ne visam, ko mēs darām, ir globāla nozīme, un bieži mūsu cēlie centieni pakļaujas kompromisiem mūsu personīgo interešu un vēlmju priekšā. Bieži tajā, ko paši uzskatām par cēlu un pašreizējai rīcībai, slēpjas arī kādi apsvērumi, kas kalpo mūsu pašu interesēm. Šis arī ir iemesls, kādēļ nevajadzētu pārspīlēt tā nozīmību, ko cenšamies sasniegt.

Trešais solis ir negaidīt, lai citi mūsu vajadzībām piešķirtu tādu pašu svaru un nozīmi kā mēs paši. Ikviens taču vairāk rūpējas par savām paša problēmām nekā par citu. Visbeidzot, mums vajadzētu izvairīties no domām, ka pret mums ir vērsta kāda sazvērestība. Šie ir daži no šķēršļiem, kas var stāties ceļā laimei. Mums vajadzētu atcerēties, ka laime var rasties vienīgi no paklausības Dievam un dzīves saskaņā ar Korānu un Sunnu.

Dievs saka: “Un tie, kuri pūlas Mūsu ceļā, Mēs noteikti vadīsim viņus uz Mūsu ceļu. Patiesi, Dievs ir ar tiem, kuri dara labu.” [Sūra al-`Ankabūt: 69].

TICĪBA UN LAIME

Ticība ir viens no galvenajiem cēloņiem gan laimei šaisaulē, gan glābšanai viņšaulē. Laimi mēs varam sasniegt, pielūdzot un kalpojot Dievam; to mums nes arī ticība pati par sevi.

Ja cilvēks cenšas tuvoties Dievam, būdams paklausīgs un pildīdams savus reliģiskos pienākumus, tas sniedz viņa sirdij mieru, ko pilnībā saprast var tikai tas, kurš pats to pieredzējis.

1. Mēs varam atrast laimi savu reliģisko pienākumu pildīšanā un brīvprātīgā Dieva pielūgsmē.

Dievs saka: "Jebkurš, kurš dara labo, vīrietis vai sieviete, un viņam ir ticība, patiesi, Mēs viņam dosim jaunu dzīvi. Dzīvi, kura ir laba un tīra un dāvāsim šādiem viņu atalgojumu saskaņā ar viņu labākajiem darbiem." [Sūrah al-Nahl: 97].

Pravietis (Lai viņam miers un Dieva svētība) vēsta mums, ka Dievs saka: "Mans kalps nemeklē tuvošanos Man ar ko Manis vairāk mīlētu kā to, ko Es viņam esmu licis (obligātās lūgšanas, obligātais gavēnis utt). Tad mans kalps meklē tuvošanos pie Manis caur neobligāto pielūgsmi (neobligātās lūgšanas, sadaka utt) līdz Es mīlu viņu." [Sahīh al-Bukhārī].

Caur pielūgsmi mēs varam iemantot Dieva mīlestību, un tam, ko Dievs mīl, nav vairs nekā, no kā bīties.

2. Mēs varam atrast laimi, ikdienā atceroties un slavējot Dievu.

Dievs saka: "Tie, kuri tic, un to kuru sirdis atrod apmierinājumu atceroties Dievu - bez šaubām Dieva atcerēšanās sirds atrod apmierinājumu." [Sūrah al-Ra`d: 28].

Ibn al-Kajjims raksta: "Es tuvojos Ibn Taimijam pēc rīta lūgšanas. Viņš sēdēja, un viņa domas kavējās pie Dieva tikām, kamēr saule jau bija augstu virs galvas; tad viņš pagriezās pret mani un teica: "Šī ir mana ikrīta garīgā pārtika. Ja es to neuzņemu, tad zaudēju spēkus."

Šajās stundās viņš pilnībā veltīja sevi savam Kungam. Viņš sirsnīgi lūdzās Viņu, meklēdams Viņa piedošanu, saglabādams dziļu pazemību, un nožēlas asaras ritēja pār viņa vaigiem. Pēc šīs pielūgsmes viņa sirds bija pilnībā attīrīta, un katra viņa miesas un dvēseles šķiedra spēcīnāta un atjaunota.

3. Mēs varam atrast laimi Korānā.

Dievs saka: "Mēs lejupsūtījām Kurānu, kurš ir dziedinošs un žēlastība tiem, kuri tic." [Sūrah al-Isrā': 82].

Kurāns patiesi ir avots, kas dziedē dvēseles un sirds sāpes; tas spēj izārstēt arī ķermeni.

4. Mēs varam atrast laimi, darīdami labus, taisnīgus darbus.

Dievs saka: "Patiesi, taisnie būs priekā. Un patiesi ļaunie būs Ellē." [Sūrah al-Infītār: 13-14].

Daži komentētāji teikuši, ka prieks, ko Dievs apsolījis taisnajiem, ir rodams gan šajā, gan nākamajā dzīvē, tāpat kā Elle, kas pienākas ļaundariem. Daļu no tā, kas apsolīts Paradīzē, taisnīgo sirdis sasniedz jau šajā pasaulē: labestību, iekšēju garīgu mieru, patiesības atskārsmi un laimi. Šīs izjūtas ir tik dziļas, ka var likt kādam izsaukties: "Ja cilvēki Paradīzē saņem tikpat daudz svētību kā mēs, tad viņiem patiesi ir laba dzīve!"

Līdzīgā veidā arī kaut kas no Elles ciešanām, kas apsolītas nekrietnajiem, sasniedz viņu sirdis jau šajā pasaulē; tās aptumšo viņu dzīvi, līdz tie vairs nespēj rast nedz prieku, nedz mierinājumu savā bagātībā, savās ģimenēs, savā jaunībā, atpūtā un veselībā.

5. Mēs varam atrast laimi lūgšanās.

Reiz, kad Praviētis (Lai viņam miers un Dieva svētība) aicināja Bilālu saukt ļaudis uz lūgšanu, viņš teica šādus vārdus: "Dod mums mierinājumu tajā, Bilāl!" [Sunan Abū Dāwūd and Musnad Ahmad].

Praviētis (Lai viņam miers un Dieva svētība) teica arī tā: "Lūgšana ir padarīta par mierinājumu manām acīm." [Sunan al-Nasā'ī and Musnad Ahmad].

Mēs bieži ievērojam, ka mūs ārkārtīgi laimīgus dara ikkatra saruna ar cilvēku, kurš mums ir patiesi dārgs, pat ja šī saruna būtu pavisam ikdienišķa un parasta.. Cik gan daudzkārt lielāku prieku mums var sniegt saruna ar mūsu Kungu, kad mēs pilni pazemības Viņu pielūdzam!

6. Mēs varam atrast laimi, pazīdami Dievu.

Kad Dievlūdzējs pazīst savu Kungu, viņš sajūt dziļu mieru. Viņš redz Dieva radīšanas darbu un novērtē tā lieliskumu un brīnišķīgumu, apjēgdams, ka tas, pilns žēlastības un gudrības, ir viņam visapkārt. Mēs nevaram redzēt savu Kungu, bet mēs varam redzēt Viņa darba rezultātus, kas atklāj Viņa skaistākos vārdus un īpašības. Tādēļ arī Praviētis (Lai viņam miers un Dieva svētība) teicis, ka vislabākā lūgšana ir "...pielūgt Dievu tā, it kā tu redzi Viņu, un tā kā tu

neredzi Viņu, tad patiesi Viņš redz tevi." [Sahīh al-Bukhārī un Sahīh Muslim]. Kad lūdzējs redz Dieva radošā spēka un zināšanu apliecinājumus pasaulē sev visapkārt, viņš izjūt ļoti ciešu tuvību ar savu Dievu. Praviētis (Lai viņam miers un Dieva svētība) sacīja: "Tas nogaršos ticības saldo garšu, kurš ir apmierināts ar Dievu kā savu Kungu, ar Islāmu kā savu reliģiju-dzīvesveidu, un Muhammedu kā Vēstnesi." [Sahīh Muslim].

Kādas ievērojamas ASV korporācijas izpilddirektors bija ieguvis bagātību, varu, cieņu, izdevīgu amatu, bet tomēr jutās dziļi nelaimīgs. Naktīs viņš grozījās un svaidījās savā gultā, nespēdams aizmigt. Viņš bija dziļi iespaidots, kad reiz uzzināja par kādu jaunu musulmani, kurš korporācijā ieņēma vienkāršu amatu ar pieticīgu algu, bet vienmēr bija laimīgs un jautrs. Gan ēdot, gan gulot šis cilvēks juta mieru, viņš smaidīja gan nākot uz darbu, gan dodoties mājup. Nekad neviens nebija redzējis viņa sejā drūmu izteiksmi. Izpilddirektors ieaicināja šo darbinieku savā kabinetā un jautāja: "Kā gan tev izdodas vienmēr būt tik laimīgam?" Darbinieks atbildēja: "Patiesi, es pazīstu savu Kungu un es protu savu darbu. Es ticu Dievam, un tādēļ manā sirdī ir miers." Tad izpilddirektors vaicāja: "Vai tu zini, kā varētu mani vadīt un parādīt man ceļu?" Šis cilvēks satvēra izpilddirektora roku un aizveda viņu uz Islāma centru, kur viņš iepazīna Islāmu un saņēma skaidrojumus par to. Galu galā izpilddirektors izteica vārdus: "Es apliecinu, ka nekas nav pielūgsmes vērts kā vien Dievs; un es apliecinu, ka Muhameds ir Viņa praviētis." Pēc tam viņš izplūda asarās, sacīdams: "Es tikko sajutu tādu laimi, ko nebiju jutis visā savā līdzšinējā mūžā."

Laime dzimst ticībā.

Dieva vārdi Korānā skaidri apliecina, ka laime allaž iet rokrokā ar ticību. Viņš saka: "Tie, kuri tic un nemaisa savu ticību ar nepareizo, tie ir tie, kuriem ir drošums un kuri ir pareizi vadītie." [Sūrah al-An`ām: 82]. Ticības dēļ sirdī dzimst pašātvība, kas pavada gan šajā dzīvē, gan nākamajā. Jo patiesāka un tīrāka ir cilvēka ticība, jo drošāka būs viņa sirds. Ja kādu pavada nemitīgas bažas un raizes, tad tā cēlonis ir "...sliktās lietas, kuras ir no jūsu rokām. Un daudziem Viņš dod piedošanu." [Sūrah al-Shūrā: 30].

Reiz kāds Rietumu rakstnieks izlēma dzīvot starp tuksneša arābiem; viņš valkāja viņu apģērbu, ēda tādu pašu pārtiku kā viņi un nopirka sev nelielu aitu ganāmpulku, par ko pats rūpējās. Vēlāk viņš sarakstīja grāmatu par Praviēti Muhammedu, ko nosauca "Vēstnesis". Šis cilvēks vispirms bija iepazīnis dzīvi Rietumos un pēc tam pieredzējis dzīvi starp visvienkāršākajiem musulmaņiem; viņš nedzīvoja starp zinātniekiem vai intelektuāļiem, bet gan starp tuksneša ganiem.

Ko šis rakstnieks secināja no savas pieredzes? Viņš teica: "Tuksneša arābi man iemācīja atbrīvoties no raizēm. Šie musulmaņi tic, ka Dievs jau iepriekš ir noteicis visas lietas, kas notiek, un ka viss notiek saskaņā ar Viņa gribu, tādēļ viņi dzīvo ar pilnīgas drošības sajūtu sirdī. Tajā pašā laikā tad, kad notiek kāda nelaime, viņi nesēž, rokas klēpī salikuši, domādami, ka nav vērts neko darīt.

Šis cilvēks raksta:

"Kādu dienu uznāca spēcīga smilšu vētra, un daudzas no viņu aitām gāja bojā. Kad vētra norima, es biju tik izmisis, cik vien tas vispār iespējams; tikmēr arābi skrēja viens pie otra sasaukdami, smiedami un dziedādami savas tradicionālās dziesmas. Viņi slavināja Dievu, teikdami: "Slava Dievam, 40% mūsu aitu vēl ir sveikas un veselas!"

Kad viņi pamanīja, cik ļoti notikušais bija mani satricis, viņi man teica: "Dusmas un raizes nenes nekā laba. Tas, kas notika, bija Dieva prāts, Viņš to bija noteicis un uzrakstījis jau iepriekš." Neskatoties uz to, es ievēroju, ka viņi darīja visu, kas bija viņu spēkos, lai mazinātu postījumus."

Kaut arī viņi tic tam, ka Dievs visu noteicis jau iepriekš, šī ticība viņus nemudina uz pasivitāti vai bezdarbību. Rakstnieks turpina: "Reiz, kad kopā ar viņiem ceļoju pa tuksnesi ar automašīnu, tā piepeši apstājās tuksneša vidū, jo bija pārsprāgusi riepa. Es sadusmojos. Viņi man teica: "Dusmas nekad nenes neko labu." Kādu brīdi turpinājām braukt ar trim riepām, līdz mašīna apstājās atkal: šoreiz tādēļ, ka bija izbeidzies benzīns. Tad viņi visi izkāpa no mašīnas un turpināja ceļu kājām, liksmā noskaņojumā, soļodami tik mundri kā gazeles. Šie cilvēki bija priecīgi un apmierināti, skaitīja cits citam priekšā dzeju un sarunājās ar mani.

Septiņi gadi, ko pavadīju ar viņiem kopā tuksnesī, pārliecināja mani, ka tie ļaudis Eiropā un Amerikā, ko pārņēmusi atsvešinātība, garīgas kaites, alkoholisms un dažādas psihozes, gluži vienkārši ir krituši par upuri rietumu pilsētai, kas steigu padarījusi par dzīves pamatprincipu."*

Islammuslim.lv piezīmes:

* Viens no Islāma ticības pamatuzskatiem ir ticība Kodar. Kodar var skaidrot kā "Dieva nolemtais". Tas nozīmē, ka visa realitāte ir Dieva nolemta. Bet vienlaikus mēs esam atbildīgi par mūsu nodomiem mūsu galvās. Mūsu nodomi un tas, kas izveidojas realitātē mums cenšoties īstenot mūsu nodomus ir dažādas lietas.

Islāmā tiek uzsvērtā pašaušanās uz Dievu. Bet vienlaikus mēs Islāmā esam mācīti, ka mums ir jā dara "iemesli" un tad jā pašaujas uz Dievu. Piemēram, ja mēs vēlamies iztiku, mums jā iet ārā no mājas un jā meklē darbs, un nevis jā ieslēdzas skapī un jā gaida, kad nokritīs no debesīm kofēris ar dolāriem vai čemodāns ar rubļiem. Kad muslimi devās kaujā, viņi vilka bruņas un trenējās cīņai, un nevis vienkārši aizskrēja pliki uz lauka un ne no kā cerot uz uzvaru. Nemuslimi labi zina Muhammeda (saas) padomu: "Piesien kamieli un tad pašaujies uz Dievu." Kamieļa nepiesiešana un tad pašaušanās uz Dievu, ka kamielis neaizbēgs - tā ir sūfisma deviācijas ticības uzskati. Tas nav no Islāma. Un bezatbildība (kamieļa nepiesiešana, pietiekami daudz benzīna vai ūdens nepaņemšana dodoties uz tuksnesi - tas arī ir nodoms un nodoms kā grēks. Tā nav īsta pašaušanās uz Dievu, bet gan nepareiza izpratne par pašaušanos uz Dievu. Islāmā ir jā izdara viss (vai teju viss), ko mēs varam iedomāties un izdarīt mērķa sasniegšanai, UN TAD pašauties uz Dievu un gaidīt panākumus, ja Dievs tos vēlēs mums kā labumu.

IBN KOJJIMS PAR MIRUŠAJĀM SIRDIM

Viens no visu laiku lielākajiem Islāma zinātniekiem, dēvēts arī par "sirds zinātnieku", ibn Kojjims dzīvoja 700 gadus atpakaļ (1292-1350). Viņš bija izcilā Islāma zinātnieka ibn Teimijas students. Ibn Kojjima slavenākais students ir ibn Kasīrs, autors vieniem no nozīmīgākajiem Kurānā komentāriem daudzos sējumos.

"Sātans ir nomaldinājis vairumu cilvēku izskaistinot viņiem dažādu neobligāto pielūgsmes prakšu nozīmīgumu uz obligāto rēķina. Šādi nomaldinātie cilvēki veic papildus neobligātās prakses kā neobligātās lūgšanas un gavēņus, bet atstāj novārtā obligāto praksi pavēlēt labo un aizliegt noraidāmo. Šī nomaldīšanās ir sasniegusi tādus apjomus, ka šādi cilvēki nepavēl labo un neaizliedz noraidāmo arī tad, kad viņi ir spējīgi to veikt.

Islāma zinātnieki šādus cilvēkus vērtē kā zemākos reliģijas skalā, jo Islāma būtība ir darīt to, ko Dievs ir mums licis darīt. Tas, kurš neveic obligāto ir īstenībā sliktāks par to, kas grēko. Katrs, kuram ir kādas zināšanas par Dieva Vēsti, par Vēstneša Muhammeda (saas) vadību, par viņa skolnieku dzīvēm, secinās, ka tie, kuri mūsu dienās ir norādīt kā Dievbijīgākie, īstenībā ir vismazāk Dievbijīgākie. Patiesi, kāda veida Dievbijība ir indivīdā, kurš novēro ar aukstu sirdi un aizvērtu muti, kā Allāha svētnīcas tiek apgānītas, Viņa reliģija pamesta, Viņa Vēstneša Sunna atstāta? Tāds indivīds ir mēms Sātans! Tādā pašā veidā kā indivīds, kurš runā nepatiesību, ir runājošs Sātans.

Vai tā nav nelaime Islāmam no tādiem vien, kuri neuztraucas kas notiek ar reliģiju-dzīvesveidu, kad viņu dzīves un pārtika ir nodrošināta? Labākie no viņiem piedāvās skumju ģīmi. Bet, ja tas skartu naudu vai citas lietas, kurām viņu sirds ir tā pieķērusies, tad viņi neželotu pūles tās atgūt. Šie cilvēki, ne tikai ir pelnījuši Allāha dusmas, bet arī sasirguši ar smagāko sērgu pat to nezinot: Viņiem ir mirusi sirds.

Patiesi, jo dzīvāka ir indivīda sirds, jo stiprākā tā ir dusmās Dieva dēļ un plašāka ir viņa palīdzība Islāmam un musulmiem."

Ibn Kojjims, nepilnus 700. gadus atpakaļ.